

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

V OBJETÍ SMRTI

Bakly

V objetí smrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Miroslav Žamboch

Bakly: V objetí smrti – e-kniha
Copyright © TRITON, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Miroslav Žamboch
BAKLY – V objetí smrti

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele*

© Miroslav Žamboch, 2019

Cover © Petr Vyoral, 2019

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2019

ISBN 978-80-755-3596-2 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-755-3673-0 (ePDF)

ISBN 978-80-755-3674-7 (ePUB)

ISBN 978-80-755-3675-4 (Mobi)

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

V OBJETÍ SMRTI

MIROSLAV ŽAMBOCH
BAKLY

V OBJETÍ SMRTI

Stanislav Juhaňák – TRITON

Na cestě k moci

Janicka pálily oči, bolelo ho v zádech, k tomu měl hlad. Věděl, že by snídani neměl vynechávat. Přestože byly večere důležitější, i v průběhu prvního jídla dne se mohly udát podstatné věci. Ode dne, kdy se s pomocí Byvneta vypořádal s Lavarotim, sice výrazně upevnil svou autoritu, ale uvědomoval si, že klanovou politiku nesmí zanedbávat. Jenomže tentokrát se od překlada starých textů odtrhnout nedokázal. V množství knih, svitků, složek nejrozumnějších dokumentů, které nakoupil na dražbě majetku vymřelého Cermichaelova rodu, objevil poklad, tedy on sám to za poklad považoval. Složku zašlých listů papíru, které původně obsahovaly účetní záznamy a někdo je později využil pro své soukromé poznámky. Originální text vymazal a pak přes původní, v šikmém světle stále čitelné sloupce čísel a položek psal vlastní, nepřiliš úhledný text. Často s kaňkami inkoustu, doplněný kresbičkami, někdy jen chaotickou změtí čar po stranách. Na pohled to vypadalo jako zápisky nepřiliš soustředěného a zdatného studenta. Janick chtěl původně složku přesunout do bedny neupotřebitelných věcí, pak si ale všiml, co je mezi nepsanými kresbami napsáno. Byly to vždy dva odstavce, první představoval text v klanové řeči čarodějů, druhý v obecném jazyce. Stejně řeči, kterou se i v současnosti stále mluvilo prakticky na celém civilizovaném Kontinentě. Archaický sloh nebyl pro

Janicka s jeho překladatelskými a luštitelskými zkušenostmi problém. Šlo hlavně o strohé pokyny: Co a v jakém množství nakoupit, někdy poznámky k cenovému vyjednávání. Nešlo jen o potraviny a další běžné potřeby každodenního života, ale i o exotičtější věci: sušené rostliny, drogy, substance extrahované z různých látek, polodrahokamy, jiné kameny, chemikálie. Podobné věci se pro sebe a klan snažil v posledních letech obstarávat i sám Janick. To ho přivedlo k myšlence, že šlo o pokyny od čaroděje, pravděpodobně vysoce postaveného čaroděje, možná klanového mistra, nebo i velmistra.

Na listě, který ho nejvíc zaujal, byla v rohu napsána běžnou řečí stručná poznámka:

Starej si myslí, že každěj mluví klan-swaglish ze spaní stejně jako on. A já to musím překládat!

U věty byla nakreslená schematická postavička na šibenici, na kterou ukazovala šipka. Pod šipkou bylo něco napsané, ale kdosi text pečlivě vyškral. Janick odhadoval, že to bylo jméno oběšence. Poznámka ho přivedla k myšlence, že druhý odstavec by mohl být překladem prvního v klanové verzi jazyka čarodějů swaglish do obecné řeči. Nasvědčoval tomu i fakt, jak moc byl druhý odstavec proškrtaný a mnohonásobně přepisovaný. První polovinu noci mu trvalo, než tuto svou hypotézu ověřil, a v průběhu druhé začal rozšiřovat svůj budovaný slovník. Za pár hodin udělal víc práce než předtím za celá léta.

S tím, co má, přelétl archy papíru rozložené na pracovním stole, začne starým textům rozumět lépe než kdokoli jiný. Co dokázal do teď, byl jen pouhý začátek, cítil, že skutečné tajemství magie leží na dosah.

„Pane,“ uslyšel ve své mysli Byvnetův hlas, soustředil se na něj a vzápětí získal i vizuální obraz toho, co tělesně postižený muž viděl. Černobíle, rozmazaně a zdeformovaně a teď také trochu jinak, jako by Byvnet vnímal víc věcí než normální lidé. Janick si

byl vědom, že za udržení svého postu velmistra vděčí právě jemu. A budování loajality vůči sobě začal právě u svého osobního komorníka. Přidělil mu původní pokoj Lavarotiho a také osobního sluhu, aby bylo postaráno o jeho pohodlí. Část pravomocí a výhod, kterými dříve disponoval Lavaroti jako jeden z hlavních mistrů klanu, přerozdělil mezi Klinsmana a bohužel Buerpa. Nikdo vhodnější se naneštěstí nenabízel. Přestal přemýšlet o klanové politice a vrátil se zpět k Byvnetovu volání.

„Ano, slyším,“ oznámil v myšlenkách.

„Máte návštěvu, muže, který-“

„Vím, kdo přišel,“ zarazil Janick svého služebníka, protože sdíleným pohledem poznal Grumana. Stál přede dveřmi vily stranou od obdélníku světla dopadajícího z chodby.

„Přiveďte ho do mé pracovny. Pokud by se vám to podařilo tak, aby vás u toho nikdo neviděl, bylo by to pozitivní.“

„Rozumím, pane,“ dostal odpověď a kontakt se přerušil.

To znamenalo, že Byvnet jejich vzájemné spojení do jisté míry ovládá. Janick nad tím však nemínil dál bádát, přestože to bylo zajímavé. Měl před sebou téměř nekonečné množství problémů, kterými se měl zabývat, čas mu zbýval jen na ty nejnnutnější. Už jen rozhodnout, které to jsou, bylo téměř nad jeho síly.

Třeba mladá žena, se kterou se setkal na dražbě. Bylo mu jasné, že v sále bude větší koncentrace lidí nějakým způsobem citlivých vůči magii, nebo se o ni alespoň zajímajících. Právě proto se vybavil jedním z mála artefaktů, o kterém měl kompletní informace. Byl to náramek z pružné slídy, který se navlékal na levé zápěstí. Janick nevěděl, proč na levé, ale starý návod splnil přesně, naučily ho tomu zkušenosti. Náramek pak při fyzickém kontaktu s další osobou odstupňovaným sevřením předával informaci, jakým magickým potenciálem dotyčný disponuje. Stupnice podle starého návodu k použití končila citelným až bolestivým stiskem, který označoval extrémně disponovaného jedince.

Janick měl stále na zápěstí modrý pás modřin a krvavý červený pruh. Otázkou však bylo, zda ta žena byla opravdu čaroděj, nebo jen disponovala neskutečným talentem. Janick vlastně ani přesně nevěděl, co znamená termín magický potenciál. Šlo o jeho vlastní překlad.

Zanedlouho uslyšel typické šouravé kroky Byvneta. Po typickém zaklepání komorník vstoupil v doprovodu vysokého mlčenlivého ninji.

„Posaďte se, oba dva,“ řekl Janick, sám se usadil za stůl a zazvonil na sekretáře. Věděl, že Nolt bude podrážděný kvůli práci, která mu dle jeho vlastního názoru nepříslušela. Bylo mu to jedno, měl podezření, že sekretář poskytoval informace Lavarotimu a teď je předává někomu dalšímu. Buerpovi, zřejmě. Možná by ho měl zabít. Ihned se mu vybavil jed, který by se k tomu hodil. Bohužel musel řešit příliš mnoho problémů, povzdechl si. Teď mu potřeboval zadat práci, aby nemohl špehovat za dveřmi. Soustředil se na návštěvu.

„Proč jste přišel?“ zeptal se.

Ninja vypadal nezúčastněně až netečně, jako obvykle. Měl nějaký vnitřní život, nebo z něj zbyla jen loutka? Janick nevěděl, ale dostal další ze svých skvělých nápadů. Bojovníci-loutky by šli využít mnohem lépe než normální vojáci, poslušnější, beze strachu ze smrti. Možná by je dokázal vyrobit a nechat jim jistou základní schopnost myšlení...

„Na váš rozkaz,“ dostal strohou odpověď.

Janickovi se nepodařilo zakrýt překvapený výraz.

„Mám být vaše oči i uši, informovat vás o všem neobvyklém,“ dostalo se mu vysvětlení.

Nolt dorazil s obličejem kyselejším než obvykle, ale protestovat se neodvážil. Pokud si Janick přirozený respekt u některých členů klanu nezískal, Byvnet ho měl. Janick Noltovi stroze přikázal, ať připraví čaj, kávu a přinese i něco malého k zakousnutí.

„Pospěšte si,“ řekl na závěr.

Bylo mu jasné, že si sekretář dá obzvlášť na čas. Ale nebude moci stát za dveřmi a poslouchat jejich konverzaci.

Byvnet se zvedl ze svého křesla, aby Noltovi podržel při odchodu dveře, a držel je tak dlouho, dokud se za odcházejícím nezavřely další na konci chodby.

Janick už věděl, jak s Noltem naloží. Bude na něm zkoušet některé z pomalých jedů, u kterých se uplatňovala i magie. A vše bude pečlivě dokumentovat. Nápad mu zlepšil náladu.

„A co zvláštního jste zjistil,“ pokračoval v hovoru s ninjou poté, co měl jistotu, že je nikdo další neposlouchá. Ninja pohlédl směrem k Byvnetovi, jako by za jeho od narození poškozeným obličejem viděl víc než jiní.

„To je v pořádku, je to můj důvěrník,“ zareagoval Janick.

Gruman to nijak neokomentoval a obrátil svou pozornost zpět na čaroděje.

„Zmizeli toulaví psi, v ulicích už žádní nejsou.“

Janick potlačil podrážděnou poznámku o tom, že takové podružnosti ho nezajímají. Jeho netrpělivost vyplývala z toho, že se chtěl opět vrhnout do studia starých listů a dál pracovat na svém slovníku.

„Proč si myslíte, že je to důležité?“ zeptal se.

To byla další věc, ve které si umínil, že změní své chování. Bude naslouchat názorům jiných. Pokud tedy nějaké mají. Může mu to pomoci dozvědět se o nich víc a pak je snadněji zničit. A také případně získat inspiraci, jiný pohled na to, co ho zajímá.

„Potulní psi jsou chytrá zvířata, město je pro ně džungle, ve které dokážou dokonale přežít. Je zvláštní, když v průběhu pár dní zmizí. Před týdnem ještě bojovali o každou skládku na pobřeží a teď jsou pryč.“

Janick přikývl, protože nevěděl, co na to říct.

„A máte ještě nějakou další informaci?“

„Dal jste mi úkol, měl jsem vás informovat o všem, co je zvláštní, co se vymyká běžnému běhu věcí,“ podotkl ninja.

„To je pravda,“ potvrdil Janick. „A já si vaši práce patřičně cením.“

Uvědomil si, že někoho takového jako ninja by potřeboval. Loajálního osobního strážce. Ninja vypadal víc než schopně, možná by mu pomohl i v případě, pokud by se v budoucnu opět střetl se svou noční mûrou, zabijákem z bažiny.

„Máte tedy ještě nějakou další informaci?“ podařilo se Janickovi vypustit z otázky sarkasmus.

„Také zmizeli potkani, alespoň většina z nich,“ odpověděl klidně ninja.

„Potkani?“ zarazil se Janick. „Myslel jsem, že ve stokách žijí krysy?“

„Krysy jsou menší, mají delší ocas a vyhledávají suchá místa, některé druhy dokonce žijí na stromech. Potkani jsou o něco větší a těžší, s kratším ocasem a nevadí jim vlhké prostředí. Také se množí mnohem rychleji než krysy.“

Janick nečekal zoologickou přednášku.

„Odkud tohle všechno víte?“

„Jako dítě jsem krysy a potkany lovil, vyplatilo se mi vědět o jejich zvycích co nejvíc,“ odpověděl ninja a Janick měl pocit, že tón jeho hlasu byl ještě bezvýraznější než obvykle.

Nebyl loutka, měl své vlastní myšlenky a pocity, rozhodl se. I proto bylo výhodné naslouchat ostatním lidem, mohl se o nich dozvědět víc.

„A jak jste zjistil, že zmizely? Ať už krysy nebo potkani?“ vrátil se k původní otázce.

„Tady v Grafzatze je horko, veškeré potraviny jsou skladovány v hlubokých sklepích. Sklepy jsou velmi často napojeny na kanalizační systém. Jenomže v něm jsou potkani. Všechny spíže a prostory na skladování potravin jsou samozřejmě upraveny

tak, aby se do nich setkání nedostali, ale oni si do nich sem tam cestu najdou. Všichni s tím počítají. V posledních pár dnech se ale nic takového neděje.“

„Vy chodíte zpovídat hostinské o tom, jak jim setkání kradou zásoby?“ nechápal Janick.

„Začal jsem poté, co jsem se dozvěděl, že v mém penzionu sloužící zapomněl usadit pojišťovací mříž, a přesto se ze skladu neztratilo vůbec nic. To mě zaujalo. A co jsem zjistil, je zvláštní, proto jsem vás informoval.“

Janick vážně přikývl. Něco z toho, co se právě dozvěděl, spustilo poplašný zvonek v jeho mysli. Jako by něco přehlédl, jako by měl k dispozici vodítko, ale neviděl ho.

„Rozumím,“ odpověděl vážně.

„Zpozoroval jste ještě nějakou další zvláštnost?“

„Ne,“ odpověděl ninja a Janickovi bylo jasné, že víc z něj nedostane.

Otevřel jednu z četných přihrádek svého stolu

„Tady je odměna za vaše služby,“ podal ninjovi ruličku.

Další věc, kterou se naučil. Platit tak, aby nikdo nevěděl, kolik dává. V ruličce bylo dvacet zlatých.

Ninja peníze mlčky přijal a schoval je do kapsy svého kabátu. Janick zaregistroval, že má spoustu kapes, které splývají s jeho nenápadným proužkovaným vzorem. A ten proužkovaný vzor byl patrný jen zblízka a pouze pokud se pozorovatel soustředil.

„Znáte tu ženu?“ zeptal se.

„Nevím, jakou ženu máte na mysli.“

„Tu, se kterou jsme se potkali na dražbě.“

Otázku položil špatně, pokáral se v duchu Janick. Svým nepřesným vyjádřením dal ninjovi čas na reakci. V tuto chvíli to nehrálo roli, protože nepředpokládal, že by neznámou znal. Ale v budoucnu si na něco takového potřeboval dávat pozor.

„Ne, neznám ji,“ odpověděl bez zaváhání ninja.

„Můžete zjistit, co je zač?“

„Určitě, ale bude to chvíli trvat. Za předpokladu, že nebudete chtít, abych se o ni zajímal otevřeně.“

„Ano, přesně tak to potřebuji, skrytě.“

„Ozvu se, až budu vědět, kdo to je.“

Byvnet se podíval ke dveřím. Janick neanalyzoval proč.

„Vstupte,“ řekl.

Sekretář opravdu otevřel dveře, před sebou tlačil servírovací stůl s čajem, kávou a snažil se přitom vypadat nepřiliš našťavně. Za dveřmi ho nenechali poslouchat ani chvíli.

„Právě jsme dohovořili,“ ukončil setkání Janick.

„Čaj servírujte jen mně, můj osobní sluha,“ podíval se na Byvneta, „vyprovodí návštěvu.“

2.

Snídaně na pobřeží

Silnější závan větru přinesl chlad. Grumana to překvapilo, měl za to, že v Grafzatze existují jen dva druhy počasí – vedro a ještě větší vedro. Sledoval řady vln s hřebeny načechranými do podoby zpěněných chocholů, skály věnčené bílými nákrčníky pěny. Velitel rybářské bárky vyštěkl povel, Gruman mu nerozuměl, ale v pravý čas se přikrčil, nad hlavou mu prosvištělo masivní ráhno, jak loď měnila kurs a probíjela se větrem a příbojem ke břehu, tvář mu smáčela štědrá dávka slané vody. Jen zamrkal a snažil se nevnímat pálení soli, pozorně sledoval rychle se přibližující linii pobřeží. Právě míjeli roztroušené skupiny nebezpečných skal ověncených bílou pěnou, snažil se odhadnout, jakou cestu předák zvolí, ale nikdy se netrefil. Po noci těžké práce cítil únavu v pažích, záda ho bolela, rty měl rozpraskané solí a dehydratací. Na rozdíl od ostatních se nevybavil čutorou. O vodu si neřekl a nikdo mu ji sám nenabídl. Přesto teď čekal připraven na povel, o němž věděl, že přijde. Až se dostanou do závětrí malého přístavu, budou muset překonat protiproud. Právě z toho důvodu držel stejně jako další tři muži dlouhé veslo, připravený zareagovat.

O příď se rozbila poslední napěněná vlna.

„Plachtu dolů, vesla do havlinek a na můj povel!“ štěkl rozkaz. Gruman poslechl a s ním i ostatní.

„Záběr! Záběr! Záběr!“

Gruman se poddal rytmu, loď díky jejich usilovné snaze zpomalovala jen zvolna a rozvážně se blížila k molu, kde už čekal shrbený šedovlasý stařík. Obratně zachytil hozené lano, přitáhl ho a obtočil kolem pacholety. S dalším už si poradil jeden z rybářů.

Loď ještě nebyla pořádně ukotvena a na lávku se hrnuli překupníci.

„Co máte? Kolik toho máte?“

Gruman naslouchal dohadování předáka a majitele bárky v jednom, sekundoval mu ještě kormidelník.

Slunce se právě vyhouplo přes čáru horizontu, ještě nemělo kruhový tvar, ale připomínalo stupňovitou pyramidu postavenou na modré čáře horizontu. Byl vděčný za každý jeho paprsek.

Vystoupil spolu se zbytkem posádky a čekal, až skončí obchodní transakce. Netrvala dlouho, předpokladem dobré ceny za ryby byla jejich čerstvost a rychlost, s jakou se dostanou na trh. První v přístavu s dobrým úlovkem na palubě vždy vydělal nejvíc. V blízkosti se objevovaly další rybářské lodi. Grumanovi bylo jasné, že ty pomalejší z nich už tak dobrý obchod neudělají. Pohledem těkal po břehu a hledal Corinne. Nedomlouval se s ní, že na něj bude čekat, ale předpokládal to. Uviděl ji stranou od mola, aby nepřekážela.

„Chlapi, výplata!“ zahulákal kapitán, když byla předána poslední bedna s rybami.

Gruman se postavil na konec zástupu a čekal, až na něj přijde řada.

Majitel lodi mu podal dohodnutou mzdu, jeden stříbrňák a tři měďáky.

„Kdybys měl zájem, vyplouváme pozítří při odlivu,“ řekl rybář. „Pořád mi bude chybět Još, má poraněnou ruku.“

„Dám vědět,“ zamumlal Gruman, stiskl mince v dlani a bez rozloučení zamířil po molu ke břehu za Corinne.

Posadil se vedle ní na pachole. Přímo u břehu kotvily lodě jen v jarní a podzimní sezóně, kdy převládal vítr od pevniny.

„Vypadáš unaveně,“ podotkla.

„Jsem unavený, je mi zima, mám žízeň a hlad, v botách mi čvachtá,“ odpověděl vážně. „Kdybych teď umřel, nařež mě na kousky a prodávej je jako nasolené maso, přesně takhle se cítím.“

Potlačila smích, z plátěné kabely vytáhla zazátkovanou keramickou láhev opletenou proutím a malý porcelánový hrneček. Naplnila ho a podala mu ho.

Gruman ho s povděkem přijal a napil se.

Horký čaj s kapkou něčeho ostřejšího. Sledoval připlouvající lodi, předáky handrkující se s překupníky, rybáře trousící se domů nebo do okolních hospod.

„Je to dobré, díky.“

Seděli vedle sebe, nemluvila a on jí za to byl vděčný. Během pár desítek minut ruch na molu utichl.

„Proč rybáři neprodávají své zboží sami? Kdyby ho dovezli na trh, dostali by lepší cenu,“ nadhodil.

„Je to tak zavedené, zvyk. Kdybych tam stála, přenechali by mi jako rybářské vdově pár kilo méně kvalitních ryb, ty bych nasušila a sama pak prodávala. Také zvyk.“

„Nebo jsou prostě na další práci už moc unavení,“ dodala po delší pauze.

Gruman přikývl. Slunce už hrálo a nemusel se soustředit, aby se netřásl zimou.

„Kde je Haak?“

„Snaží se zastat mou práci, ale moc šancí mu nedávám. Musí ryby koupit lacino, aby se je vyplatilo pak nasolené a nasušené prodat. Zkouší to jinde, na mole u Jiřské ulice. Tam mě tolik neznají.“

Většina těchhle mužů,“ ukázala na odcházející rybáře, „mého muže znala. Proto mi dávají lepší cenu, než je obvyklé.“

Gruman přikývl. Bylo dobré pro komunitu, když si v ní lidé vzájemně pomáhali. Nabídnutá pomocná ruka mohla mít spoustu podob. Například lepší cenu ryb pro vdovu starající se o své dítě.

„Mám hlad. Prodavači už otevírají stánky, pojďme na něco k jídlu.“

„Doma by se něco našlo,“ podotkla.

Věděl, že to říká kvůli penězům.

„Pojďme,“ zvedl se a nabídl jí ruku jako oporu.

Zastavil u prvního stánku, kde se dalo s jídlem posadit. Sice jen na pár nalakovaných palmových špalků, ale z místa byl výhled na moře, a to se Grumanovi líbilo. Moře pro něj zůstávalo exotické a točily se kolem něj jeho myšlenky na budoucnost.

Za dvě porce snídaně a konvici s kávou zaplatil sedm měďáků. Mince, které mu z výplaty zbyly, zamyšleně položil na špalek mezi ně a pustil se do jídla. Nejvíc mu chutnaly horké masové kuličky. Prodavač tvrdil, že jsou z vepřového masa, ale Grumanovi bylo jasné, že jsou ze zbytků ryb, mouky a promaštěné vepřovým sádlem. Bylo mu to jedno, s pálivou omáčkou chutnaly skvěle.

„Dostal jsi provizi? Dunegi dnes měl dobrý den. Vrátil se s bohatým úlovkem jako první,“ zeptala se mezi sousty Corinne.

Líbilo se mu, jak si poté, co se smířila s tím, že utratil hříšné peníze za snídani, jídlo užívá.

„Ne, jen dohodnutou mzdu,“ odpověděl.

Poslední kulička byla jako vždy nejlepší. Ale ještě mu zbývaly kousky ryby a miska s tmavě hnědou omáčkou, která voněla opravdu zajímavě. Byl zvědavý, zda mu bude chutnat nebo ne.

„Měl ti dát provizi, i když jste se dohodli na pevné mzdě.“

„Jsem cizinec,“ připomněl.

„Přináší to štěstí. Být laskavý, když můžeš.“

Usmál se na ni. Zajímavý pohled na věc.

„Proč jsi vlastně jel na moře? Nepřipadáš mi jako někdo, kdo si chce takhle vydělávat na živobytí,“ zeptala se.

Oba postupně dojedli a Gruman si uvědomil, že má stále hlad.

Odnesl prázdné misky a vrátil se s polévkou pro dva, jak inzeroval obrázek nad oknem, kde se vydávalo jídlo. Nechal do ní přidat jednu speciální porci masa i nudlí a teď v ní dvě lžíce doopravdy stály. Podal jednu Corinne a sám si nabral. Za druhý chod snídaně zaplatil tři měďáky, z odměny za celonoční dřinu mu jich zbývalo pět.

„Místní muži se plaví na moři už od dětství a znají ho pravděpodobně lépe, než bych se to naučil za pět let lovu ryb,“ poznamenal.

„To asi ano,“ souhlasila. „Právě proto mě překvapilo, že ses vydal s rybáři.“

Gruman si uvědomil, že je mu dobře. Zima už mu nebyla, v žaludku ho hřálo dobré jídlo, užíval si neuspěchanou konverzaci s Corinne, kde nemusel nic předstírat. Oba mluvili o věcech, jak je viděli a cítili.

„Dunegi je dobrý rybář, že?“ zeptal se.

„Ano, patří k těm nejlepším,“ potvrdila.

„A proto si může vybírat chlapy do posádky.“

„To je pravda. Ti, kteří s ním vyplouvají na moře, si vydělají víc než ostatní. Tedy pokud to nejsou cizinci, co nedostanou provizi za obzvlášť dobrý lov,“ pousmála se a nabrala si krevetů vykukujících ze spleti nudlí.

„Mám štěstí,“ ukázala mu ji.

Jedla teď mnohem pomaleji než Gruman.

„Štěstí není nikdy dost,“ souhlasil.

„S Dunegim tam byl takový mladý kluk. Menší, ale obratný, vlasy zapletené do copánku, pihatý,“ popisoval.

„Murdi,“ přikývla. „Znám ho od dětství, nemůže mu být víc než sedmnáct. Od mala jezdil se svým otcem a teď už sám. Chce se osamostatnit, pokukuje po nějaké dívce z vnitřního města.“

„Líbí se mi. Je chytrý, zkušenosti má, moře zná. Kolik dostávají rybáři, kteří vyražejí na moře na lodi, která jim nepatří?“

Corinne se na něj zamyšleně podívala.

„Obvykle třetinu výdělku po odečtu nákladů včetně mzdy posádky. Ale loď stojí ohromné množství peněz. A někdy musíš dlouho čekat, než ji pro tebe postaví.“

Gruman přikývl a odložil lžíci, miska byla prázdná.

„Nabídl bych mu polovinu. Sestavil by si vlastní posádku a pracoval pro mě. Pro nás,“ opravil se a podíval se na Corinne. „Peníze na koupi lodi mám.“

„Ten těžký balíček, který jsi ukryl do sklepa pod kámen v rohu?“

Gruman zdvihl obočí, aby dal najevo své překvapení.

„Nevšiml jsem si, že mě u toho někdo sledoval.“

„Bývala to skrýš mého muže. Dělal jsem pořádek a zbavovala se všech starých věcí, uklízela. Tohle tam předtím nebylo.“

Tomu Gruman rozuměl. Někdy bylo třeba udělat pořádek, odpoutat se od vzpomínek na minulost.

„Je tam dost peněz na loď,“ řekl pouze.

„Nedívala jsem se,“ pokrčila rameny. „A máš i nějaké další plány? Třeba pro mě?“

„Mám,“ přikývl vážně.

„Ty s Haakem budete dodávat rovnou na trh ryby, co pro nás Murdi uloví. Až je prodáte, sedneme si, dáme si něco dobrého k jídlu a budeme se dívat na moře. Taky u toho můžeme mluvit, pokud se nám bude chtít.“

„A co budeš dělat ty?“

„Já na to všechno budu jen dohlížet,“ odpověděl s náznakem provinilého úsměvu.

Dobře věděl, že zpočátku bude mít spoustu práce. Nikomu se nebude líbit nová konkurence a on bude muset zavedeným obchodníkům rychle a důrazně vysvětlit, že nemají zkoušet žádné špinavé triky. S tím ale problém mít nebude, tím si byl jistý. Jen netušil, co se vyvrbí z jeho poslední práce pro klan. Z toho, co vypustili do podzemí města. Pokud tam opravdu něco vypustili. Doufal, že nic. Raději myšlenku i se vzpomínkou zapudil.

„Ale mám naprosto přesnou představu toho, co bych rád dělal právě teď,“ podíval se na ni.

Viděl, jak jí cukají koutky úst. Nasadila vážný výraz a položila mu dlaň na paži.

„Po náročné noci na moři? Předpokládám, že se chceš umýt, převléci do něčeho suchého a pak odpočívat,“ odhadla.

„Skoro ses trefila,“ odpověděl, společně se zvedli a ruku v ruce odešli směrem k jejímu domu.

Na dřevu bronzové svítily měďáky, které Grumanovi zbyly ze mzdy za těžkou směnu na moři.

3.

Intimní setkání

Zuzana stála v okně a sledovala Valera, jak odchází v doprovodu svých mužů. Čekal je náročný den, museli zajistit další dodávku zboží, zařídit hlídání skladů a rozvoz kupcům. Ještě stále nedokázali najmout lidi, na které by část povinností převedli. Na to se budou muset zaměřit, umínla si, jinak se všichni udřou. Věnovala kapitánovi ještě jeden pohled. Kráčel energicky a až příliš rychle, viděla, jak si jeho muži mezi sebou vyměňují pohledy. Dalo se říct, že za všech okolností se ovládající kapitán je rozčilený, naštvaný. Věděla proč. Měla pocit, že stěny místnosti ještě rezonují ozvěnou jejich bouřlivé debaty, která by se dala nazvat hádkou.

Valer nesouhlasil s jejím úmyslem navštívit markýze Perleura a přednesl jí všechny informace, které o něm nasbíral. To ale Zuzanu neodradilo. Všechno, co jí Valer přednesl, nemusela být pravda, ale i kdyby – bude maximálně opatrná. Navíc nepředpokládala, že by si něco dovolil vůči šlechticně za bílého dne, na formální návštěvě, na kterou ji písemně pozval.

Dveře se otevřely a vešla Katrin s podnosem, na něm čaj a sušenky. Servírováno bylo pro dvě osoby a sušenky byly ty nejlepší, nedávno připravené samotným šéfkuchařem Gewnerem. Zuzanu nepřestávalo překvapovat, že osobně velmi nepříjemný člověk může vařit tak úžasně. Katrin se zatvářila překvapeně, nečekala, že Valer už bude pryč. Zuzana si znovu uvědomila, že její

služebná má pro kapitána slabost. Možná by na ni měla žárlit a být opatrnější. Katrin byla půvabná, chytrá, uměla se postarat sama o sebe. A byla mladší. Že byla služebná, nic neznamenal. Pro Valera určitě ne. I Zuzana sama se cítila víc tulákem než baronesou. Titul byla jen fasáda, maskování. Kdyby ho Katrin svedla... Valer nebyl z mužů, který bral sex na lehkou váhu. Katrin se na ni tázavě podívala a Zuzana si uvědomila, že nechala emoce vyvolané myšlenkami odrazit ve tváři.

„Jen nad něčím přemýšlím, díky. Obsloužím se sama,“ naznačila Katrin, že už nic nepotřebuje.

Nalila si šálek čaje, usadila se do křesla a znovu si přehrála hárku s kapitánem. V jednu chvíli se jí Valer snažil říct něco nepracovního, něco osobního, ale pak to přešel. Škoda. Líbil se jí, postupem času, jak ho poznávala, víc a víc, jen kdyby nebyl tak profesionální. Na druhou stranu – pokud se nebudou chovat profesionálně, šance na jejich úspěch se sníží. Pokud bude profesionálem až do morku kostí, nebude mít vůbec žádný život. Měla ona sama nějaký osobní život? Tyhle úvahy nikam nevedly. Původně chtěla, aby ji Valer doprovázel na návštěvu k markýzi Perleurovi. S jeho vysokou důstojnickou hodností to bylo společensky akceptovatelné. Vzhledem k jeho názoru na markýze setkání s ním nebylo možné. Kdyby mu prozradila, že se schůzka má uskutečnit právě dnes, byl by schopen ji uvěznit v jejích vlastních pokojích.

V tom byl klíč, došlo jí. Byl sice zodpovědný za její osobní bezpečnost, ale už od začátku věděli, že tohle je rizikový podnik. Stačilo, aby se na ně podrobněji zaměřila imperiální vojenská rozvědka nebo vzbudili podezření velkého šlechtického rodu, který by proti nim nasadil ninjovský klan, a byli by rádi, pokud by se jim podařilo uniknout a zamést za sebou stopu. S tím vším počítali. Ale Valer teď na možnost jejího osobního ohrožení reagoval – neadekvátně. Profesionálně měl zvážit, zda riziko stojí za to, a on to neudělal, prostě vybuchl. Začala se sama pro sebe usmívat. Možná to

s ním nebude až tak marné, možná postačí ho trochu... povzbudit. Nebo jen vytvořit vhodnou atmosféru. Přistihla se, že se usmívá a současně se červená. Její představy nabyly až nečekaně konkrétních podob. Musí pracovat, přikázala si.

Napila se čaje, odložil šálek, do klína si položila psací podložku s archem papíru a natáhla se po sloupku sešitů, které koupila při dražbě majetku Cermichaelů. Už je zběžně prošla, ale nyní z nich chtěla vypisovat jednotlivé konkrétní údaje.

Podle všeho, co se dozvěděla, patřila Grafzatza k jednomu z mála velkých měst, možná byla dokonce jediné na světě, které dávnou Velkou válku mágů přestalo bez zničení, bez totální destrukce. Nasvědčovala tomu i historie některých místních šlechtických rodů, které zde sídlily déle než čtyři století. Podle Vévody se Velká válka odehrála před tři sta sedmdesáti šesti lety, ale Zuzana měla za to, že to může být klidně o čtvrt století dříve nebo později. Sešitky před ní obsahovaly zápisky někoho, kdo se po dobu více než čtyřiceti let staral o movitý i nemovitý majetek svého pána. Při prvním čtení bohužel neobjevila jeho jméno, ale doufala, že ho zjistí z kontextu dalších dokumentů. Zaujalo ji, že po hodně dlouhou dobu, odhadovala to na více než deset let, řešil správce problémy se zásobováním a snažil se o maximální soběstačnost městského panství. Park přebudoval na políčka, na střechách budov se snažil pěstovat zeleninu, za maso se platilo zlatem a o úlovky ryb se válčilo. Ponořila se do studia a každý faktický údaj vypisovala do tabulky a doplňovala ho svým komentářem.

Perleur kryl sek na trup, okamžik nechal klouzat ocel po oceli, aby protivníka donutil přenést váhu ještě víc dopředu, pak bleskově přehmátl na čepel a udeřil na soupeře jílcem. Jeho protivník, známý profesionální šermíř, sice útok shora zablokoval, ale na navázaný přímočarý úder hlavíci už nestačil. Perleur použil o něco víc síly, než musel, ale ne tolik, aby to v tréninkovém souboji vypadalo špatně.

„Vzdávám se, pane, zvítězil jste,“ zasignalizoval Moonte Vraal, odstoupil a sundal si masku.

Perleur s uspokojením zaregistroval, že krvácí z nosu.

„Promiňte, pane,“ omluvil se, „nechal jsem se strhnout. Snažil jsem se projít skrz vaši obranu za každou cenu.“

„Podařilo se vám to,“ odpověděl suše Vraal.

Perleur ho podezřívá, že ho svou omluvou neobelstil, ale bylo mu to jedno.

„Sklenku sektu!“ luskl prsty na čekajícího sluhu.

Ten okamžitě přispěchal s tákem a dvěma číši, které jim naplnil z orosené láhve.

Perleur se s požitkem napil. Málo věcí bylo příjemnějších než vychlazený sekt po tom, co porazil soupeře, velmi dobrého soupeře.

„Jste vynikající šermíř, pane,“ podotkl Vraal. „Talent vám nechybí a hodně cvičíte. Vzhledem ke své tělesné konstituci máte značnou sílu, i s velkým mečem jste překvapivě rychlý a obratný.“

„Ano, trénuji, zbytek je dědictví po předcích,“ odpověděl Perleur spokojeně.

Byl fyzicky velmi dobře disponován, zakládal si na tom a rád toho občas využíval. Po chvíli zdvořilostní konverzace šermíře propustil a umínil si, že při jejich dalším zápase ho zraní ještě víc. Riziko podnikání, zvláště když je učitel horší než žák, ušklíbl se. Nepochyboval ale, že si Vraal zvýší taxu. To mu v nejmenším nevadilo.

„Lázeň, v ní něco lehkého k zakousnutí, oděv, večere pro hosta,“ vydal strohou sérii rozkazů.

Měl svůj personál dokonale vycvičený.

„Až bude všechno hotové a já oblečený, máte volno do zítřejšího poledne. A malou prémii jako obvykle. Pošlete za mnou Crufa s Hergem. Po lázni,“ dodal.

„Ano, pane, rozumím,“ zareagoval sluha s kamenným obličejem.

Markýz přesto zaregistroval v jeho očích radost. Všichni měli rádi nečekané volno, zvláště když k němu patřilo pár stříbrňáků navíc.

O dvě hodiny později markýz propustil maséra, pohodlně se usadil v křesle a naslouchal zurčení vody tryskající ve fontánci. Její proud se rozléval okolo jeho vyvýšeného místa a vytvářel z něj ostrůvek, na který se mimo křesla a malého mramorového stolku nevešlo nic dalšího. Po cvičení, koupeli a masáži se cítil výborně. Sluha zaklepal, po chvíli pauzy vstoupil s jedinou číši na podnose, opatrně přebrodil k Perleurovi, postavil číši na stůl a zase se vrátil zpět za vodu, kde zůstal stát s netečným výrazem ve tváři. Markýz chvíli pozoroval orosený povrch číše, mlžný film se ve vlhkém teple relaxační místnosti rychle rozplýval.

„Zmiz, už nebudu nic potřebovat,“ vyhodil muže.

Ten beze slova odešel a vystřídali ho Cruf s Hergem. Oba stejně vysocí, mohutní, se sudovitými hrudníky a břichy prozrazujícími, že se jim daří víc než dobře. Masité tváře s velkými červenými nosy v sobě měly něco prasečího. Byli oblečeni jako vysoce postavený personál patřící k bohatému šlechtickému domu, ale to jejich skutečnou podstatu maskovalo jen částečně. Perleur chvíli dvojici pozoroval. Bratři nebyli příliš chytrí a měli i spoustu dalších chyb. Ale také jisté přednosti, které byly pro Perleura důležité. Objevil je před pár lety, když hledal člověka, na kterého by se mohl naprosto spolehnout. Bylo to v nějakém zapadákově na pevnině, kde se je právě chystali místní pověsit. Perleura zaujalo, že chtějí pověsit dvojčata a oba najednou, a nechal si celou záležitost vysvětlit. Ti dva, tehdy ještě hubení dospívající výrostkové, si vybrali jednu z místních dívek, unesli ji do lesa, znásilnili a zabili. Kromě toho, že ji zabili, ji také nějakou dobu týrali. Když se místních vyptával, jak je odhalili, sdělili mu prostě, že Cruf s Hergem jsou divní, a když mladá žena zmizela, všichni věděli, za kým jít. Perleur poškozené rodině zaplatil slušnou sumu jako projev své dobré vůle a ty dva převzal s tím, že je předá skutečné spravedlnosti, která je popraví v souladu se zákonem. Nevěděl, zda mu tehdy místní věřili nebo ne, důležité bylo,

že Cruf s Hergem odjeli s ním. Postupem času si je vyzkoušel a osvědčili se. Nepříliš chytří, ale silní, přímočaří, bezskrupulózní hrdlořezi. Viseli na něm, protože věděli, že kdyby chtěl, mohl by je kdykoliv vydat císařskému soudu. A také proto, že jim čas od času poskytoval objekty, na kterých mohli ukojit své zvrácené chutě. Vycvičil si je jako dva psy a stejně tak mu byli i oddáni.

„Hruspyr se neobjevil?“ zeptal se.

To byl třetí z jeho osobní gardy. Chytřejší, rafinovanější, určený pro jemnější práci. A stejně jako Cruf s Hergem se zálibou ve věcech, ze kterých se normálním lidem zvedal žaludek. Jenomže Hruspyr někdy projevoval až příliš osobní iniciativy a občas prostě nečekal, až mu jeho pán hodí kost, se kterou by se mohl pobavit. Což působilo jisté problémy, ale Perleur někoho takového potřeboval, tak zatím drobné nepříjemnosti přecházel. V poslední době ale začínal mít pocit, že Hruspyr svůj naturel přestává ovládat.

„Ne, pane. Ani žádné zprávy o mrtvole, kterou by moře vyplavilo na břeh,“ odpověděl Herge.

„Mrtvoly ne dycky vyplavou,“ poznamenal Cruf.

Perleur jen přikývl. Tohle ho teď nezajímalo. Napil se vína a nespokojeně konstatoval, že už není tak chladné, jak by se mu líbilo.

„Máte ji?“

„Ano, pane. Tmavovláska, s velkýma kozama, útlým pasem a docela prdelí, přesně jak ste chtěl,“ zareagoval Cruf.

Perleur doufal, že to ti dva s tou „prdelí“ nepřehnali. Baronesa Münchauen měla nádherné ženské křivky, ale ani ten největší estét by proti jejím bokům a pozadí nevyřkl jediné slovo. Perleur chtěl, aby jeho hračka baronesu maximálně připomínala. Věděl, že rozhovor s ní ho pořádně rozpálí, že pak bude potřebovat nějakou čubku zkrotit.

„Je místní?“

Cruf s Hergem se na sebe podívali.

„Jak se to vezme, pane. Měla se brzy vdávat za místního týpka. Ale vona odsud z města nepochází.“

Perleur potlačil kletbu. Tihle dva prostě opravdu nebyli žádní myslitelé. Řekl jim, že nemá být místní, a oni rozkaz splnili a už vůbec je nenapadlo, že zmizení nevěsty způsobí přesně tolik rozruchu, kolik by vyvolalo zmizení kterékoliv jiné ženy z Grafzaty. Na druhou stranu, pokud zmizí nevěsta, vždy se rozšíří nějaké klepy. A pokud ne, postará se o to sám.

„Dobře, to je v pořádku. Až s ní skončím, bude vaše.“

Cruf s Hergem přikývli stejným gestem a pak se na sebe spokojeně podívali.

„Ale nesmí vyplavat, je to jasné?“

„Jasňačka, pane, naposledy to zvrzal Hruspyr. Nám nikdy nevyplavou, víme jak na to. Máme takový trik-“

„Stačí,“ zarazil je Perleur, „to mě nezajímá. Zkontrolujte, že tady nezůstal nikdo zbytečný, většina služebnictva dostala volno. A pak čekejte v odpočívárně na zavolání.“

Odpočívárna se nacházela v prvním sklepním podlaží a skrýval se v ní tajný vchod do nejhlubšího patra. Perleur si nepamatoval, kdy začal používat název odpočívárna. Asi v době, kdy řešil tu velkou složitou zakázku.

„Ano, pane, rozumíme,“ potvrdili a odešli.

Perleur je okamžik skepticky pozoroval. Začínali být moc rozměklí, bude je muset víc zaměstnávat. Pak se však soustředil na to, co ho čekalo. Na schůzku s baronesou Münchauzen. Chtěl zjistit, co se za její krásnou tvář skrývá, co je doopravdy zač. Předpokládal, že to bude zajímavé. A později přijde na řadu i zábava, kterou si tak dlouho odpíral. Bohužel jen s její náhradnicí.

Zuzana kriticky zhlédla obraz v zrcadle, ale přes svůj skeptický přístup svému vzhledu nedokázala nic vytknout. Spíš decentní,

ale současně elegantní, určitě ne vyzývavé, ale... líbila se sama sobě.

„Sluší vám to, madam, opravdu moc,“ zhodnotila Monika s neskryvaným uznáním.

„Díky za pomoc,“ odpověděla Zuzana.

Dívka jí několika radami a svou šikovností pomohla doladit vzhled k dokonalosti.

„Kdyby vás nečekalo setkání s markýzem, záviděla bych vám.“

„Přeháníš,“ odbyla Zuzana poznámku.

„A zavolej mi Katrin a Tomáše Kurzera.“

„Pojedeme lehkým kočárem, další doprovod nepotřebuji.“

Dobře si uvědomovala, že mají nedostatek personálu a každá ruka, kterou odvelí jinam, bude chybět.

Monika jen přikývla, vysekla pukrle a vyběhla z pokoje.

Zuzana si uvědomila, že přestože dívka pokaždé prováděla pukrle stejnými pohyby, vypadalo jinak, když jím zdravila ji nebo Valera. Ve druhém případě bylo mnohem, ale mnohem víc sexy a plné příslibů.

Cesta k sídlu markýze Perleura byla komplikovanější, než očekávala, protože pouliční ruch právě vrcholil. Vlastně byl rušnější než obvykle, zdálo se, jako by místní něco slavili. Jindy by si Zuzana projížďku vychutnala, ale teď přemýšlela o setkání s Perleurem. Strach neměla, ale potřebovala, aby návštěva k něčemu byla, aby se dozvěděla, zda opravdu vlastní kámen chladu. A také si chtěla ověřit, jak moc pravdivé jsou Valerovy informace. I pokud by z nich byla pravda jen desetina, nelíbilo by se jí to. Ale co by s tím mohla podniknout? V daném okamžiku nic, teď potřebovala jen vědět. Jeden krok za druhým.

Už viděla bílou věž, dominantu sídla rodu Perleurů. Oblasti luxusních rezidencí a paláců se dopravní špička vyhýbala. Katrin se zvědavě rozhlížela, do této části města se zatím nedostala.

Oblečena byla, jak se na osobní služebnou slušelo, v pastelově modrých šatech z dobré látky, které ale oproti toaletě její paní působily až nudně. Zatáčka, Kurzer na kozlíku téměř nezpomalil a kola se po dlažbě se zaskřípáním smýkla, už jeli kolem vysoké nabílené zdi. Bílá sice její mohutnost odlehčovala, ale Zuzana byla dost zkušená na to, aby jí došlo, že to je víc než pouhé ohrazení pozemku. Perleurové si ve městě vytvořili pevnost. Věděla, že jde o jeden ze starých rodů, ale podrobněji se o jejich historii nezajímala. Chyba, kterou časem napraví. Už dojížděli k bronzem se lesknoucí masivní dvoukřídle bráně. Teprve teď Kurzer zmírnil tempo. Vzhledem ke konstrukci kolesky byly znaky rodu Münchauzenů jen malé a rozpoznatelné až z bezprostřední blízkosti. Včera namalované, připomněla si Zuzana. Stráž u brány přesto nezaváhala a otevřela jim, aniž by museli úplně zastavit, Zuzana si ještě všimla menších dveří pro pěší. Celkově byla brána robustní, vyztužená železnými pruty, masivní bronzové závěsy nesoucí celou váhu se leskly používáním. Opatrně projeli dovnitř, pod okny zaskřípal bělostný písek cesty vinoucí se parkem. Místní šlechtici se vyžívali v tom, aby dali návštěvníkům najevo, že vlastní kus země a mají dost vláhy na to, aby ho udrželi zelený. Za okamžik už zastavovali před vstupem do paláce. V paprscích zapadajícího slunce se leskl oslepující bělobou, až jednotlivé detaily jeho fasády zanikaly.

Markýz kupodivu čekal už před schody a sám pomohl Zuzaně vystoupit z kolesky. Takovou zdvořilost od něj neočekávala.

„Váš muž může nechat kočár ve stínu cypřišů tamhle, je tam stání pro koně. I voda k napojení,“ řekl po formálním přivítání.

Zuzana jen přikývla. Měla si vzít víc lidí doprovodu, ale už bylo pozdě. Katrin věnoval Perleur jen zběžný pohled a nijak její přítomnost nekomentoval. Nabídl Zuzaně rámě a doprovodil ji po schodech do paláce. Po stále žhavém večerním vzduchu panoval pod vysokou vzosnou klenbou příjemný chládek, klima osvě-

žovala chladná vlhkost šířící se od fontány z bělostného mramoru. Zuzana k ní okamžitě zamířila a Perleur se přizpůsobil.

„Je nádherná,“ ocenila um tvůrce.

„A napojená na jeden z nejvydatnějších pramenů na ostrově, tohle zdaleka není všechna voda, kterou poskytuje,“ dodal pyšně Perleur.

Zuzana jen uznale přikývla.

Markýz se jen podíval na sloužícího zdržujícího se opodál, ten bez zjevného rozkazu přispěchal s tákem a dvěma prázdnými poháry. Perleur je naplnil vodou a jeden podal Zuzaně, z druhého se sám napil.

„Zkuste, je vynikající.“

Zuzana ho poslechla a musela mu dát za pravdu. Voda byla čistá, chladná, s nádechem sladkosti.

„Dovolte mi, abych se pochlubil i dalšími plody práce mých předků,“ ukázal směrem ke dveřím v protějščí stěně vstupního sálu. „A také tím, čím jsem přispěl já.“

Perleur prováděl Zuzanu obvyklou cestou pro vážené návštěvy. S uspokojením zjišťoval, že vše je nachystáno, jak má, nikde nechyběly mísy s občerstvením, drobné sladkosti, ovoce, karafy s vodou, šťávami i vínem. Byly to ty *správné* delikatesy. Nebyl si úplně jistý, v kterém okamžiku přikázal sluhovi, aby ze dvou sad nachystaného občerstvení vybral právě *tuhle*. Možná ve chvíli, kdy se dozvěděl, že baronesa přijela s tak malým a společensky nedostatečným doprovodem? Přestal nad tím přemýšlet a soustředil se, aby jeho výklad byl tak zajímavý a vtipný, jak si předsevzal.

Zuzana mu pozorně naslouchala, občas položila otázku, která prozrazovala, že za hezkou tvář se skrývá pozorná a zkušená mysl. Na rozdíl od většiny žen, které po takovém množství prokázané dvorné pozornosti spolehlivě podléhaly jeho šarmu, si jí stále nebyl jistý.

„A to bylo z reprezentativních prostor mého sídla asi všechno. A také z historie mého rodu, alespoň té zajímavější, méně nudné části, kterou si sám pamatuji. Doufám, že jsem vás příliš ne-unavil a neodpudil,“ usmál se na ni a nalil jim oběma číši bílého vychlazeného vína.

„Ne, markýzi, bylo to velmi zajímavé. A člověk, zvláště z míst, odkud pocházím já, má málokdy příležitost vidět tak skvostné ukázky historické architektury.“

Viděl, že očima hledá služku, která ji doprovázela. Pokud ji její nepřítomnost znepokojila, nedala to na sobě nijak znát. Perleur přesně věděl, co se stalo.

„Zajímavé nejsou jen tyhle místnosti, ale i ty méně skvostné prostory, které vám umožňují mít tak nádherně vychlazené víno,“ nadhodila Zuzana. „Slíbil jste mi, že mi je ukážete.“

Perleur přikývl. Představoval si, jak vypadá pod svými šaty nahý, jak se hedvábí a krajky otírají o její hladkou kůži, jak se bude prohýbat pod ranami biče a její tělo se bude vlnit bolestí, jak splní každé jeho přání, jen aby ji už nechal být. Ale jeho přání nešla splnit tak snadno, vlastně nešla splnit vůbec. Představoval si, jak tu skvostnou sametovou pokožku poskvírní šrámy, modřiny a krev. V tu chvíli si uvědomil, že se už dávno rozhodl, že to udělá, že baronesu zkrotí. Podvědomě učinil všechny přípravy a až teď si své rozhodnutí připustil. Kdyby ji doprovázel místní šlechtic nebo oddíl jejích mužů, asi by se neodvážil riskovat, ale takhle... dostal příležitost a hodlal ji využít.

„Markýzi?“

Skoro se lekl, co všechno z jeho představ se mu odrazilo ve tváři. Nechtěl ji znepokojit, vystrašit. Zatím ne. Na to přijde až později.

„Jistě, rád vám svá sklepení ukáži. Možná tam najdeme láhev vína, kterou bude stát za to vlastnoručně vynést a zde ji ochutnat,“ usmál se.

Měl na mysli konkrétní značku vína i ročník, ale nahoru si ji vynesel sám, protože baronesa už sluneční světlo nespátrí.

„Prosím, tudy,“ ukázal směr. „Nebude to tak pohodlné, musíme po schodech dolů. Ale nechal jsem pro naši prohlídku všude rozsvítit lampy.“

Pro jistotu ještě zkontroloval, zda se za nimi neobjevila baronesina služka. Vypadalo to, že ochutnala dostatečné množství pamlsků doplněných výtažkem z kaktusu *lophophora williamsi*¹, aby se propadla do světa halucinací. Pravděpodobně ležela někde na podlaze utopená v zajetí vlastní mysli. Ona však Perleura nezajímala.

Nabídl baronese ruku, zdvořile a elegantně, aby jí pomohl ze schodů. Dotek na něho působil elektrizujícím dojmem, musel se soustředit, aby zvládl své vzrušení. Nemohl se dočkat, až se její pružné tělo bude poddávat jeho přáním, až mu bude vydána na milost a nemilost a on s ní bude dělat, co uzná za vhodné.

V mezipatře před dalšími dveřmi na ně na zdobeném věšáku čekala kožešinová pelerína. Zdvořile do ní Zuzaně pomohl. Kombinace kožešiny a nahé kůže ho vždy vzrušovala.

„Dole bude ještě chladněji. Sklady potravin a obyčejného zboží mineme, zavedu vás přímo do vinného sklepa.“

Prošli širokou chodbou a dalšími dveřmi.

Mramorová leštěná klenba se leskla vlhkostí, lampy ustáleně hořely, stěny lemovaly police s vínem.

„Tahle místnost slouží pro skladování červeného vína.“

„Necítím průvan, ale vzduch je tu čerstvý,“ rozhlížela se se zájmem baronesa.

„Větrání je důležité, zvláště tady ve sklepeních,“ souhlasil Perleur.

¹ Tento druh kaktusu obsahuje množství alkaloidů, nejvíce mekalkalinu, který má silné halucinogenní účinky. Rituální droga texaských a severomexických indiánů – peyotl.

Zatím na ní neviděl ani náznak znepokojení, pouze zvědavost. V místnosti pro bílé víno bylo opravdu výrazně chladněji.

„A za dalšími dveřmi je poslední sál, kde schovávám to nejlepší,“ pobídl ji.

Otevřel dveře, tyhle byly obzvlášť masivní, odhlučňené vrstvami kůží a rohoží. I tady hořely lampy. Musel uznat, že Cruf s Hergem svou práci tentokrát odvedli pořádně. Sem už normální personál nepouštěl.

Pozornost baronesy okamžitě upoutala ojíněná soška nahé dívky uprostřed místnosti. Vypadala jako z bílého alabastru, ale Perleur věděl, že ve skutečnosti je vytvořena z černého serpentinitu. Za barvu mohly krystaly ledu tvořené vodou kondenzující ze vzduchu. Dívka v ruce držela malý kámen nepravidelného tvaru. To on byl zdrojem chladu. Markýz s ním experimentoval a zjistil, že celý sklep je lépe a stejnoměrněji vychlazený, pokud se kámen dotýká dalšího kamene. A nechtěl, aby jen tak obyčejně ležel na zemi, proto nechal vytvořit tuto sochu.

Sledoval, jak k ní Zuzana kráčí, pozoroval její vlnící se pozadí, klenuté boky a dlouhé nohy. Už byla jeho, jen o tom ještě nevěděla. Bylo jen otázkou času, než před ním poklekne a nabídne se mu, aby vyplnila jeho každý rozkaz. Teď přicházel čas překvapení. Vydal se za ní. Neplánoval, nikdy takové věci neplánoval, inspirace okamžikem byla lepší.

Facka a chytnutí za vlasy, dobrý začátek, jak ukázat, kdo je pánem.

Ještě se jí ani nedotkl, Zuzana se bleskově vytočila, pozvednutým nadloktím smetla jeho útočící ruku a jen instinkt válečníka ho zachránil před navázaným úderem na hrtan.

Zapomněl, že je to čubka z pohraničí, takové se učí podobné finty, došlo mu okamžitě a bez dalšího uvažování se přeorientoval do zápasnického módu. Nechtěl si s ní hrát, to až později, chystal se ji jen rychle zpacifikovat a nechtěl přitom poničit tu krásnou tvář, na to teprve přijde čas. Vyrázil do výpadu, ale ona

mu do něj vpadla, jako by na to čekala, jeho paže sklouzla po krytu jejího předloktí, pěst mu odřela sanici, následný úder loktem jím otrásl. Věděl ale, že ne dost, že tu děvku strhne na zem a tam jí ukáže, že on není žádný zatracený zápasník, tam jí ukáže, kde je tady kurva pánem.

Sáhl jí po krku, ale ona už tam nebyla, nechápal, jak se v dlouhých šatech dokáže pohybovat tak rychle, úder na solar mu vyrazil dech, ale už ji držel za rameno, přitáhl ji k sobě. Je jeho.

Náraz, a bolest ho zastavila uprostřed pohybu, šokovaný se podíval dolů a spatřil dlouhou úzkou čepel pohrouženou do svého boku, zastavila ji pánev, jinak by jím prošla skrz naskrz.

Vzhlédl k ní. Bez skrupulí vytáhla ostří z jeho těla, oči studené, zkušené. Perleur si přitiskl ruku na ránu. Nechtěl ztratit zbytečně moc krve. Ta smradlavá kurva ho bodla! Byla ozbrojená!

„Pomoc!“ zakřičel.

I pouhý křik bolel. Nikdy si nemyslel, že bude pomoc potřebovat.

„Nemyslím, markýzi, že nás někdo uslyší. Místnost je pod zemí, a pokud jsem si všimla, zvukově izolovaná.“

Co byla kurva zač? Tak studená? Vůbec se nebála!

„Pomoc, pomoc, kurva!“

Herge s Crufem ho musí slyšet, musí!

Rána byla hluboká, ale čepel úzká, cítil, jak se začíná zbavovat šoku. Mezi policemi s vínem byly na několika místech ukryté zbraně. Pro jistotu. Stačilo se mu natáhnout, a bude mít v ruce meč. Dveře se otevřely, to upoutalo její pozornost, využil toho, do ruky mu vklouzl jílec meče ukrytého v stojině police s vínem. Zaútočil bez přípravy kruhovým máchem a vložil do toho všechnu sílu, co v něm zbyla. Sledoval, jak uniká čepeli kotoulem, ale ne směrem od něho, jak by čekal, ale k němu.

V poslední chvíli se prohnul v bocích, rána určená podbřišku skončila ve vnitřním stehně. Tuhle už ustát nedokázal. Při zpětném

pohybu zapáčila a bod proměnila v řez, krev z něj jen crčela. Ale ani tak ho nedostala. Ne úplně. Upadl na zem, aby od ní byl co nejdál, a současně sklouzl pohledem ke dveřím. Už se nemohl spolehnout na sebe, neměl na to síly. Jeho dva osobní bodyguardi a specialisté na tu nejšpinavější práci byli naštěstí tady. Cruf s Hergem jí ukážou, tím si byl jistý.

Blížili se, bez spěchu, oba v prošívaných kazajkách, těžkých botách, vědomí si své převahy. Jeden palici, druhý tesák a malý samostříl. Dobře ozbrojení přesně podle rozkazu. Baronesa je pozorovala hodnotícím pohledem, stále se nebála. Perleur to nechtěl, ale bylo to jedno. Bát se začne brzy.

„Bacha na ni, je nebezpečná,“ sykl.

Mrazivá podlaha z něj vysávala teplo.

„Raději ji střel do nohy a pak ji uzemněte, chci ji živou.“

„Jasně, pane,“ přikývl Cruf a pozvedl samostříl. Byl natažený. Perleur s uspokojením stočil pohled na Zuzanu. Co ta hbitá mrcha bude dělat teď? Jak si poradí se šipkou? Smál by se, kdyby ho to tolik nebolelo. Vráť jí to, všechno jí vrátí.

Zuzana se ke střelci postavila bokem a vztáhla k němu dlaň levé ruky, jako by tak dokázala střelu odvrátit. Něco říkala, ale Perleur nic neslyšel. Pak se najednou plameny lamp prohnuly, Cruf vyjekl, pustil samostříl a chytil se za srdce. Vzápětí se mu začala napínat kůže na celém těle, oči mu lezly z důlků, jako by tam pro ně bylo málo místa, zaznělo ostré praskání, to se kůže začala trhat a v prasklinách se objevovaly svaly, které začaly okamžitě krváct, najednou bylo krve všude spousta a Cruf explodoval v jediné rudé fontáně. Herge se na pozůstatky svého bratra díval s otevřenými ústy, jako by nedokázal pochopit, co se vlastně stalo. Perleur to ale věděl, ta děvka byla čaroděj!

„Zabij ji!“ zachrčel.

Herge místo toho zachroptěl, chytil se za hrud' a všechno se zopakovalo, i když čarodějka žádné kouzlo neprovedla. Perleur

už na nic nečekal, zvedl se a v hlubokém předklonu vyrazil ke dveřím do poslední místnosti sklepení, kam původně plánoval baronesu zatáhnout. Nesnažila se ho pronásledovat, jen šokovně zírala na druhou hromadu krvavých tkání. Za markýzem zůstávala stopa černé krve. Příliš mnoho krve, uvědomoval si, a temné krve. Nevypadalo to dobře.

„Tohle jsem nechtěla, už ne,“ slyšel ji šeptat.

Nechápal to a ani se nesnažil. Sálh po klíce, spíš se zřítíl, než vstoupil dovnitř a z posledních sil za sebou vchod zajistil. I tady bylo vše připravené. Tentokrát však mučicím nástrojům nevěnoval žádnou pozornost. Zhroutil se na polstrovanou lavici a snažil se rozhodnout, co dál. Jestli ho bude chtít dorazit, nemá nejmenší naději, to mu bylo jasné. U kotníků se mu tvořila čerstvá krvavá louže. Zíral na ni a přemýšlel, zda je s tím možné něco udělat. Ta louže rostla příliš rychle.

Zuzana se zhluboka nadechla, chtělo se jí zvracet, chtělo se jí zavřít oči a nedělat nic, to si ale nemohla dovolit. Bylo to horší, než si pamatovala. Dveřím, za kterými se ztratil Perleur, věnovala jen krátký pohled. Už nebyl důležitý, věděla, že brzy umře. Její druhá rána byla smrtelná, protála velkou stehenní žílu. Hlavní bylo dostat odsud Katrin a Tomáš Kurzera. Obešla hromady krvavého masa. Nepoužila to kouzlo poprvé a měla tušení, jak funguje. Způsobovalo, že se části těla zvětšily. Všechny a začínalo to buňkami srdce a morku kostí. Kostí se bortily, zbytnělé srdce se zastavilo, tepny neschopné pojmout zvýšené množství degradované krve praskaly a pak postupně, zpočátku okem neviditelnými mikrotrhlinami rozrůstajícími se v síť prasklin v pokožce, v pukliny v lebce unikaly všechny tělní tekutiny a nakonec se řinula ven i stále bobtnající hmota. Snažila se nedívat na hromadu tkání, které ještě nedávno byly člověkem. Pokud ti dva za sebou zamkli, bude se muset vrátit a najít v nich klíče. Věděla, že to dokáže, ale doufala, že to nebude třeba.

Bez problémů se dostala až do mezipatra, tady už bylo mnohem tepleji. Odložila pelerínu zpět na věšák, kožešinu ze stříbrné lišky na mnoha místech pokrývaly černé skvrny krve. Musela to být Perleurova krev, sama zraněná nebyla. Spěchala dál, sledovala cestu, kterou jí předtím markýz vedl. Nepřítomnost služebnictva teď působila téměř přízračně. Pokud tady nebyli další syčáci typu těch dvou dole. Přinutila se na ně nemyslet, svou zbraň, stilet bez záštity s čepelí průřezu kosočtverce, měla opět v pouzdře na stehně. Upravila si šaty tak, aby se jí vysoký rozparek zbytečně nerozevíral, a pokračovala z místnosti do místnosti. Katrin našla, až když už ztrácela naději, v salónu před vstupní halou s fontánou.

Ležela za zemi, ale nebyla mrtvá. Třásla se, tiše si sama pro sebe něco ševelila.

Zuzana si k ní klekla, dveře za svými zády cítila jako hrozby.

„Vstávej, musíme odsud,“ snažila se dívku probrat.

Pomohla až série políčků.

„Není mi dobře, ochutnala jsem zákusky a napila se vína. Ale jen trochu, opravdu jen trochu,“ drmolila dívka. „Kde se tady vzaly všechny ty sovy?“

„Jdeme, jdeme,“ nutila ji Zuzana k pohybu.

Nakonec se Katrin jejímu nátlaku poddala. Na schodech se do nich opřelo podvečerní slunce, ze všech stran je obalil žár vydechovaný okolním mramorem. Zuzaně bylo jasné, že tady už nebudou samotné. Perleur si zařídil soukromí jen v paláci. Na okolních pozemcích bude určitě spousta lidí. Ihned zahlédla dvojici pracujících zahradníků, muže u budov ukrytých v zeleni. Hospodářské budovy, ubytování pro personál, kasárna pro vojáky.

„Musíme se chovat, jako by se nic nestalo, snaž se udržet na nohou,“ mluvila na Katrin. „Teď k našemu kočáru. Snad tam na nás bude čekat Kurzer.“

Vůbec si tím nebyla jistá.

Společně zaměřily směrem, kterým Perleur odvelel kolesku. Kupodivu ji tam našly, ale Kurzera Zuzana nikde neviděla. Až po chvíli ho objevila, ležícího na zádech a zírajícího do nebe. Když mu před očima mávla, jeho panenky, menší než špendlíkové hlavičky, se ani nepohnuly. Ať byl omámený čímkoliv, bylo to mnohem silnější než to, co Perleur použil na Katrin. Nebo toho prostě snědl víc.

„Musíme odsud a rychle, teď mi pomoz, nebo to nezvládneme!“

Dívka naštěstí chápala. Společnými silami naložily Kurzera do kolesky na podlahu, aby nebyl příliš vidět, Katrin si sedla do zadu, Zuzana se chopila opratí. Koně naštěstí nikdo nevypřáhl, stačilo jim sebrat vak s ovsem a poslušně se rozešli.

Stráž u brány jim naštěstí nedělala problémy, muži si kočár pamatovali a nezajímalo je, kdo sedí vzadu a kdo na kozlíku.

Za branou musela Zuzana napřít veškeré své sebeovládání, aby nepráskla bičem a nenutila dvojspřeží ke klusu. Bylo štěstí, že to neudělala, protože cestu jí vzápětí zablokoval palankýn. Než stačila cokoli říct, objevil se vedle kolesky Valer.

„To jsou naši muži, přestupte si.“

Neodporovala mu.

„Katrin je mimo, Kurzer asi umírá,“ řekla mu a současně už sestupovala po schůdcích dolů.

„Postarám se o to, teď musíme zachránit hlavně vás.“

Zuzana se nasoukala do stísněného prostoru palankýnu, měla problém se tam vejít, protože byl plný mečů, štítů a kuší. Její vojáci sice nemohli pochodovat ulicemi plně vyzbrojeni, ale nesli si své zbraně s sebou.

Do jejich vily se dostali bez dalších těžkostí, při porovnání s Perleurovým palácem a množstvím lidí, které měl k dispozici, si Zuzana znovu uvědomila, jak jsou jejich prostředky omezené. To jí však bylo jedno. Potřebovala se vzpamatovat, potřebovala se dát dohromady. Grubera, který jí dělal osobního

hlídače, se dokázala zbavit až poté, co mu třikrát zdůraznila, že je opravdu v pořádku a nic jí není. Pak okamžitě odpěchal za svými povinnostmi.

Zuzana si ze svých soukromých pokojů vzala kufřík se sušenými bylinami a už připravenými extrakty a seběhla do kuchyně. Tam se právě činil Gewner, svým suchým štěkavým hlasem proháněl dva pomocníky. Byl to skutečný *chief de cuisine*, jeho plat byl přemrštěný a v osobním kontaktu byl příšerný. Stejně byla ráda, že Valer nechtěl, aby ho vyhodila.

Teď ho ignorovala. Vzala si jeden z malých hrnců, nalila do něj vodu a postavila ho na rozpálenou plotnu. Chtěla připravit hodně silné dávidlo, ale pokud možno s krátkodobým účinkem. Proto neplánovala připravit odvar, ale jen teplý macerát z lobelky a vlasokvětu. Gewner se jí podíval přes rameno. Cizinec v kuchyni se mu nelíbil, ale protestovat proti její přítomnosti se neodvážil.

„To vypadá, skoro jako by se chtěla nějaká mladá holka zbavit outěžku, o který nestojí.“

Zuzana na jeho poznámku nijak nezareagovala, čekala, až se u dna objeví první bubliny, aby hrnec odstavila.

„Můžete připravit slepičí vývar?“ požádala ho.

„Slepičí vývar se nehodí k menu, které na dnešek chystám!“ zaprotestoval.

Nechápala, kde se v jeho třaslavém těle bere tak ostrý až třaskavý hlas.

„Ten slepičí vývar. Jinak vás zase nechám zavřít. A tentokrát bez zásoby piva, co byla ve sklepe minule,“ odpověděla suše.

Spolkl své protesty, i když viděla, že mu to dělá potíže. Máš štěstí. Málem to řekla nahlas. Kdyby protestoval, bodla by ho vařečkou, kterou právě držela v ruce. Do oka.

Voda začala vřít, odsunula ji z kamen a začala přisypávat dracenou lobelku a sušený prach vlasokvětu. Gewner na ni chvíli zíral a pak odešel.

„Ten vývar prosím, co nejdříve,“ zavolala za ním.

Pokud bude Kurzer ještě na živu, až ho Valer přiveze, bude pro něj dobré, když se zbaví všech jedovatých a omamných látek v žaludku i ve střevech. A až se jich zbaví, bude potřebovat něco, co mu dodá vodu a živiny po tak drastickém zásahu. Víc udělat nemohla, víc neuměla. Proklínala sama sebe za svou zbytečnou sebedůvěru, možná pýchu, že vše zvládne sama. Zbytečně ohrozila své lidi, ty, kteří jí důvěřovali.

Ve chvíli, kdy měla pocit, že má všechno připravené, uslyšela skřípění šterku pod kopyty a koly vozu, Valer se vrátil. Začínala její práce.

„Budete si přát nachystat šaty?“ zeptala se Monika.

Zuzana se jen víc zavinula do županu. Nikdy by si nemyslela, že v tomhle městě jí bude někdy zima.

„Ne, jsem k smrti unavená. Jen si dám před spaním čaj a už tě nebudu potřebovat.“

„Ano, madam, na zádech máte látku pomačkanou, pomohu vám.“

V lázni panovalo horko a obě zrcadla byla zamlžená, Zuzana v nich přesto viděla, jak jí zezadu Monika čichá k vlasům a celou ji kontroluje.

„Je to v pořádku, paní, voníte,“ snažila se ji uklidnit.

Zuzana jen přikývla, mnohem důležitější bylo, že Tomáš Kurzer i Katrin přežili. Jak otravu, tak její mnohahodinovou léčbu.

„Dobrou noc. A prosím, nad ránem Katrin zkontroluj, jen pro jistotu.“

„Určitě, paní, budu s ní celou noc.“

S tím se rozloučily, Zuzana pomalu stoupala po schodech do svých pokojů. Doufala, že v samovarné konvici bude nachystáno dost žhavých uhlíků, aby si před spaním mohla připravit čaj. Meduňkový, a možná si do něj dá kapku něčeho silnějšího, něčeho, co jí pomůže usnout.

Bylo to tak, někdo na ni myslel a vše nachystal.

Zalila si čaj a v okamžiku, kdy se chystala poprvé napít, ji zastavilo zaklepání na dveře.

„Vstupte, kapitáne.“

Byl to Valer, přesně jak odhadovala, stejně jako ona i on měl za sebou noční koupel. Vlasý měl ještě vlhké a na ramenou, kde se špatně osušil, mokré skvrny na košili.

„Kapitáne? Dáte si se mnou čaj?“ nabídla mu.

„Vlastně rád,“ přiznal. „Zatím jsem na nic neměl čas. Panoval takový chaos, že jsme neměli možnost si promluvit. Potřebuji informace, abych věděl, na co se máme připravit. Je mi líto, že vás po tak náročném dni nenechám spát,“ zatvářil se rozpačitě a provinile zároveň.

Zuzana jen přikývla.

Líbilo se jí vidět ho i v jiné podobě než jako strohého a výkonného velitele svých mužů. A nepříjemně pedantického strážce její osobní bezpečnosti.

„Popíšu vám, jak jsem všechno viděla já, a pak se mě můžete začít vyptávat. To mi přijde jako nejjednodušší,“ nabídla mu a on jen přikývl. Naplnila šálek i pro něj, sama se napila čaje a začala nezúčastněně popisovat události od chvíle, kdy vstoupila na pozemky Perleurova paláce.

„Vypadáte... nervózně, špatně,“ uslyšela a uvědomila si, že na ni Valer už nějakou dobu mluví.

Vzpomínání jí nepomohlo, celá se chvěla.

„Asi jsem,“ připustila s omluvným úsměvem.

„To kvůli tomu útoku? Markýz je znám jako excelentní šermíř. Vlastně je zázrak, že jste se mu ubránila.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Podcenil mě. Porazila jsem ho, zabila jsem ho. V tom mém sklepení spolehlivě vykřvácel. Je mrtvý. A není to první muž, kterého jsem zabila.“

Valer se zarazil. „Zapomínáte, kdo byl můj učitel.“

A v její tváři mohl číst: *A co mám za sebou.*

„Ano, máte pravdu,“ přitakal opatrně.

„Kdy zhasly všechny lampy?“ zeptala se překvapeně.

Měla ráda světlo, ale najednou v pokoji hořely jen dvě velké tříknotové svíce. A nezdálo se jí, že by olej v lampách došel.

„To já, nechtěl jsem, aby měli útočníci dobře osvětlený cíl. Víím, že máte ráda otevřená okna. Dobrý lučštník dokáže zasáhnout cíl i na devadesát metrů. Pokud by někde na střeše postavili škorpion², mohli by vás zasáhnout ještě z mnohem větší vzdálenosti.“

Zuzana jen mechanicky přikývla. Cítila další nával třesu, uchopila hrnek s čajem oběma rukama.

„Proč jste tedy tak,“ Valer chvíli hledal vhodné slovo, „vyvedená z míry, když to není Perleurem?“

Kapitánovy otázky mířily přímo k jádru, Zuzana si uvědomovala, že už se jí nechvějí jen ruce, ale že se třese celá.

„To ti dva.“

„Které jste zabila kouzlem?“

Kromě Vévody neslyšela nikoho jiného mluvit o magii tak věčně, až nonšalantně.

„Ano,“ připustila. „Ale já zaútočila jen na jednoho.“

Valer mlčel, věnoval jí svou naprostou pozornost. Uvědomila si, že mu to chce říct, že to chce říct právě jemu.

„Jsem čaroděj, podle všeho nadaný čaroděj. Bohužel umím použít jen velmi málo kouzel, protože naučit se to, vytvořit správnou strukturu, oživit ji mocí a přežít u toho, je bez vedení někoho zkušeného extrémně těžké.“

² Škorpion: Jiným slovem balista, statický nebo přenosný stroj na vrhání kamenných a šípových strel do velikosti oštěpu. Tětiva se napínala soustavou kladkostrojů. Dostřel přes 500 metrů, mířený dostřel více než 100 metrů, některé prameny uvádějí až 200 metrů. Dle potvrzených pramenů Henry Baller při obraně pohraniční pevnosti Daskského vévodství zlikvidoval sedm císařských „vojenských poradců“ na vzdálenost 250–280 metrů.

Věděla, že jí nemůže rozumět, ale on se tvářil, že ano. A hlavně naslouchal a slyšel ji. To pro ni bylo to nejdůležitější. Stiskla hrnek pevněji, aby se jí tolik netřásl ruce. Stejně to určitě viděl. Pootevřeným oknem se do pokoje prodrál závan chladnějšího vzduchu.

„Tenhle diagram, tohle kouzlo,“ opravila se, aby to pro něho bylo pochopitelnější, „jsem se naučila z pár listů deníku, které musel napsat někdo, kdo magii opravdu rozuměl, jmenoval se Maxmilián³. Kouzlo jsem použila už dříve. Proti vojákům impéria, na opascích měli ornament stylizovaného vlka. Vlka s huňatou hřívou.“

„Emblém Šedých vlků, nejlepší oddíl Vlího pluku,“ zareagoval Valer. „Mí muži, ti, co jsou s námi, jsou minimálně stejně dobří, možná o něco lepší. Ale je nás třicet. Šedých vlků je tři sta. Nejlepší vojáci, záškodníci, zabijáci, jaké si můžete představit.“

Zuzana si dovolila malý úsměv.

„Pokud nebereme v úvahu vašeho otce nebo Vévodu,“ vyloučil si ho Valer špatně.

Potřásla odmítavě hlavou.

„Kdy jste o nich slyšel naposledy?“

„Budou to dva nebo tři roky,“ připustil. „Od té doby se po nich slehla zem. Trochu mě to znepokojuje, mohli dostat speciální úkol. Týkající se nás,“ upřesnil.

Zuzana se zhluboka nadechla. Nechtělo se jí o tom mluvit.

„Jak jsem řekla, bojovala jsem s nimi,“ zdůraznila.

„Se Šedými vlky,“ upřesnil Valer s otazníkem na konci.

„Ano, znám je dobře,“ připustila, „jen jsem se potřebovala ujistit, že vy víte, co jsou zač.“

Ruce se jí opět roztřásl.

³ Zřejmě se jedná u studijní deník čaroděje Maxmiliána, staršího bratra mýtického hypermága Tekuárda. Tento deník je považován za nejlepší výukový text pro ovládnutí moci. Sám o sobě je údajně magickým artefaktem. Další podrobnosti v příběhu Dlouhý sprint.

„Stejně kouzlo jsem použila proti skupině, která mě pronásledovala Hermským pralesem.“

„Oni vás pronásledovali?“

Zdalo se, že Valer jejím slovům nerozumí.

„Kapitáne, přesně jak jste řekl. Jsou velmi schopní. Snažila jsem se utéct, ale nedokázala jsem za sebou dostatečně dobře zamést stopu, nedokázala jsem je setřást. Proto jsem zaútočila kouzlem. Na jednoho z nich. Druhému jsem chtěla čelit čepelí. Ale on umřel také, stejným způsobem jako jeho druh. Pak jsem zjistila, že i zbylí dva ze skupiny, co mě sledovali, skončili obdobně. A později jsem vypátrala, že všech dalších dvě stě devadesát šest mužů. Chápete to?“ poslední slovo vykřikla.

„Zabila jsem tři sta lidí a netuším jak! Nechápala jsem to, nerozuměla jsem tomu a stále tomu nerozumím... Proč můj útok zabil dalších dvě stě devadesát devět lidí?“

Už se třásla celá, pozorovala Valera a on jí oplácel stejně, naštěstí v jeho tváři neviděla strach, odpor ani opovržení. Jen zájem a... lítost, soucit?

„Muselo je něco spojovat, něco silného,“ odpověděl po chvíli přemýšlení.

„Ano, také mě to nakonec napadlo,“ souhlasila a snažila se získat zpět sebekontrolu. „Potom co jsem vyloučila všechny ostatní možnosti.“

Zhluboka se nadechla.

„To kouzlo samotné není nijak vyčerpávající, k jeho vyvolání stačí relativně málo moci a nemělo by zabít takové množství lidí. Magie musí působit jinak, než si představujeme,“ potřásla hlavou.

„Rok mi trvalo, než jsem zjistila, jak jsou na tom příbuzní těch, co jsem je zabila, změnila je na hromady krvácejícího masa. Děsila jsem se, že zemřeli stejně. Jejich matky, otcové, sourozenci...“

„A?“

Valer talent pro magii neměl, ale současně se jí neděsil jako většina ostatní. Přemýšlel nad ní, zajímala ho jako věc, se kterou se bude muset potenciálně vypořádat.

„Byli v pořádku. Jejich rodiče, sourozenci, děti, pokud je měli. Ti všichni zůstali na živu, mé kouzlo se jich netklo.“

„To se vám ulevilo.“

„Ano!“ vykřikla, „zabila bych se, kdybych magií povraždila nevinné ženy a děti! Co je sakra spojovalo, že kouzlo působilo na všechny? A co spojovalo ty dva dnešní grázly? Já chtěla zabít jen jednoho! Co když jsem zabila jejich rodiny? U magie záleží na každé nuanci, a já jí stále rozumím tak málo!“

Cítla, že její sebeovládání opět začíná dostávat trhliny, noční můra, která jí trávila sny, se vrátila, nikoliv v noci, ale ve dne za plného vědomí.

Neviděla, kdy se Valer pohnul, ale najednou ji objímal.

„Tiše, klid. Já vím, co je spojovalo, vím, že jsi nikomu dalšímu neublížila.“

„Co?“

Držel ji kolem ramen, ve vlasech cítila jeho dech.

„Šedé vlky spojoval Esprit de Corps, duch jednoty, duch spolitosti. Něco jako jeden za všechny, všichni za jednoho. I proto jsou šedí vlci tak dobří. Stejně cítění se snažím dosáhnout u svých mužů.“

mlčela a oddávala se jeho blízkosti. Dlaní ji teď hladil po šíji, s každým dotekem mizelo její napětí.

„A co ti dva?“

Zamyslel se, ucítila dotyk jeho rtů ve vlasech.

„Ty dva spojovala bestialnost, potěšení z utrpení jiných.“

Pak jako by si uvědomil, co právě dělá, jeho dlaň zpomalila.

„Kapitáne,“ zašeptala, „budeš litovat, jestli...“

Zareagoval polibkem a přitáhl si ji těsněji k sobě.

4.

Motivace

Z posledního člověka Věc získala spoustu nových a užitečných vzorů, které jí navíc začínaly připadat povědomé, jako by je už kdysi dávno znala. A díky nim pochopila i spoustu dalších věcí. Zjistila, že potřebuje tělo, masivní obrovské tělo, díky kterému bude silnější. Také už ji nehnal pouhý pud sebezáchovy, ale vědomí nutnosti, matné zkušenosti a obavy z budoucnosti, na kterou se chtěla připravit.

V podzemí nezůstal jediný potkan, pavouk, nic živého. Většina potulných psů zmizela v průběhu pár posledních nocí. A pak tu byli lidé. Kromě člověka, kterého tak příhodně objevila v jeho podzemním úkrytu, a čaroděje, který ji těžce poranil, Věc pohltila několik opilců, zbitých z pouličních rvaček, a jednoho starce, který se chystal umřít v závětrí skaliska na návětrné pláži. Stále si však dávala pozor, aby svou existenci ukryla. Lidé byli nebezpeční.

Jediný člověk, který ji viděl a unikl, byl společník čaroděje. Zpětně si uvědomila, že ho vlastně nechala uniknout. To Věc znepokojovalo. Čím víc si uvědomovala sama sebe, tím víc ji zajímalo, co je zač, jak myslí a proč jedná tak, jak jedná. Kopírování vzorů jí přinášelo požitky, jako by bylo smyslem její existence. Bez něj by ona sama neměla smysl a skončila by jako... jako neorganizovaná šedá hmota bez intelektu i vědomí. Odkud

má tuhle informaci? Netušila. Ale lidí ve městě nad ní žilo několik set tisíc, ještě zdaleka nepřčetla a nekopírovala dost vzorů na to, aby jim porozuměla, aby dokázala odhadnout, jak moc jsou nebezpeční. Byla si jistá, že na své otázky časem najde odpověď, a nemusela se bát nedostatku vzorů ke čtení.

Vrátila se ke vzpomínkám. Proč nechala odejít druhého čaroděje? Byl čaroděj, to si zpětně spolehlivě uvědomila. Ale proč ho nepohltila, aby mohla načíst a kopírovat jeho vzory? Už jen ta představa, že by to provedla, ji zaplavila odporem přinášejícím až fyzickou bolest. Byl pro ni jedovatý? Věc nevěděla a nenašla žádné další informace, které by jí mohly pomoci.

Slunce zapadlo, to znamenalo, že se může vydat na povrch, nebo alespoň blíž k povrchu. Žár a ostré světlo nedělaly Věci dobře. Vyzkoušela si, že po nějakou dobu dokáže vzdorovat i přímému podvečernímu slunečnímu světlu, ale hůře se jí uvažovalo a nedokázala kopírovat složitější vzory, jen ty úplně jednoduché. A o vzory šlo, čím složitější okopírovala – napodobovala, tím se sama stávala... chytřejší? Hledala správný termín, dokonalejší? Sebou samou? Slova z myslí lidí nestačila, aby popsala, co cítila, tušila, snažila si uvědomit. A pokud tak nečinila, vzory nekopírovala a nenapodobovala, měla strach, že je zapomene. Znepokojivá představa. Už příliš dlouho zůstávala na místě a jen přemýšlela. Potřebovala pohlcovat hmotu, potřebovala budovat své tělo. Dala se do pohybu.

Hustý, na půl šířky dlaně silný koberec hnaný peristaltickými vlnami pomalu a stejnoměrně postupoval několika paralelními kanály směrem k pobřeží. Věc si však dávala pozor, aby se nikdy úplně fyzicky nerozdělila, aby byly její jednotlivé části stále spojeny alespoň tenkým vláknem a také aby netříštila své vědomí – už nikdy nechtěla bojovat se sebou samotnou.

Okraje koberce věnčily stovky krysích očí umístěných na dlouhých panožkách, uprostřed se chvěla vyboulenina lidské hlavy,

jejíž rysy se plynule proměňovaly do podob všech osob, které Věc pohltila. Permanentně si opakovala vzory, které ze svých obětí získala. Takhle se nemusela bát, že je zapomene. Navíc neustálé kopírování a tvorba složitých vzorů jí pomáhaly uvědomit si další souvislosti. Na pobřeží, až vyleze ven, určitě najde dalšího nositele vzorů, dalšího člověka. Věc podvědomě zrychlila, brvy nesoucí koberec se prodloužily a současně zesílily. A možná, možná narazí na člověka obsahujícího odlišné vzory než ti předchozí, podobné, jaké měl čaroděj. Takové vzory definují čaroděje, uvědomila si Věc najednou. A ona toužila kopírovat vzory čarodějů, které současně nenáviděla. Neviděla v tom rozpor, spíše naplnění. Osvojením vzorů čaroděje zabije a současně to důležité v něm uchová ke kopírování a napodobování. Učinila další myšlenkový skok, pochopila s uspokojením.

Věc ucítila závan vzduchu, už se blížila k povrchu, k vyústění kanálových tunelů na pobřeží. Ozvalo se zaštěkání, pes, který nadšeně utekl povinnosti tahat káru se zbožím, vběhl do tunelu, v okamžiku, kdy ucítil nepřírozený pach, zavrčel a otočil se k útěku. Příliš pomalu, zadní nohy mu omotalo několik dlouhých vláken, ke kterým vzápětí přibyla spousta dalších. Věc pohltila spoustu pavouků a vzor pavučiny uměla už dokonale. Pes dokázal jednou zavýt, v další chvíli už byl vtažen na koberec, který se kolem něj rozevřel jako vodní hladina a pak se nad ním stejně rychle zavřel.

Psím vzorům věnovala Věc v poslední době jen část své pozornosti. Pohltila jich spoustu a odlišnosti byly jen malé, nezajímavé. Nyní se však soustředila na to, aby z rozebírané psí mysli získala co nejvíce informací. A už je měla: obraz šesti lidí shromážděných okolo člunu, ze kterého vytahovali velké bedny. Pašeráci, vybavilo se jí slovo. Nevěděla přesně, co znamená, ale to zjistí později. Teď se soustředila na šestici. Čím byli nebezpeční? Už v psích vzpomínkách viděla jejich téměř půl metru dlouhé

zavírací nože zastrčené za šerpami. A musela si dávat pozor i na oheň. To jí prozradily úzké kužele žluté záře vycházející ze dvou zlodějských lamp. S ohněm i ocelí už měla své zkušenosti. Ze vstřebávaných pocitů psa zjistila, že muži byli ve střehu, připravení na nenadálý útok, připravení se bránit. Zamítla možnost, že by je napadla v podobě koberce, smečky spojených krys nebo psů. Mohla by se transformovat v člověka. Už lidské vzory znala dost na to, aby to zvládla. Hmoty měla na – deset těl dospělých mužů. To by mělo spolehlivě stačit. Jenomže vzpomínka na souboj, který Věc vybojovala v psí podobě se sebou samou, zůstávala stále agonická. Nesměla si dovolit rozdvojit svou osobnost, tím méně ji rozdělit na deset nezávislých částí. Nebo – existovala zde jiná možnost?

Přiblížila se až k samotnému vyústění stoky na pobřeží. Peristalticky se vlnící koberec se začal vzdouvat, z jeho středu se pozvolna zvedal masivnější a masivnější stvol, který se postupně transformoval v hrubou napodobeninu dospělého muže ze hnědozelené hmoty. Postava s tichým mlasknutím odlepila nohy od koberce a vykročila vpřed, se základní zárodečnou masou zůstávala spojená několika provazci připomínajícími uzlovité kořeny. Věc postupně zvyšovala organizovanost hmoty kopie člověka, současně do ní přenášela své hlavní vědomí a dál pracovala na zjemnění toho, co tvořila.

Postupně získávala lidský zrak, čich, hmat a cit pro vlastní tělo. Také smysl pro abstrakci, schopnost předvídání, logické uvažování... otevíral se jí celý nový svět. Současně jí zůstaly vjemy smyslů nižších tvorů napodobených jejím základním jednodušším tělem. Stovky kilogramů pulsující hmoty teď byla schopna ovládat jen myšlenými rozkazy. Po chvíli váhání nahradila fyzické spojení a kontrolu jen mentálním poutem. Fungovalo to. Vazba a ovládání zbytku těla se sice staly méně přesné a celkově volnější, ale stálo to za to. Detaily bude řešit později, rozhodla se.

Věc se podívala na svou pravou paži. Předloktí, zápěstí, prsty se prodloužily, až se změnily do podoby tesáku s nesymetrickým hrotem. Pak se ještě chvíli snažila znovu vytvořit prsty a předloktí, ale nešlo to tak rychle a dobře, jak potřebovala, tesák nakonec více méně zůstal částí jejího těla. Zbývalo to poslední – definitivně se oddělit od zárodečné masy a získat na pohyblivosti a možnosti zaútočit mimo podzemí, na místě dle svého výběru.

Kulgel s uspokojením sledoval své muže při práci. Nemluvíli, slyšel jen jejich tiché oddechování a skřípání písku, jak po něm opatrně přetahovali bedny a pak je odnášeli ke dvěma vozům čekajícím na kraji pláže. V každé bedně bylo ve slámě uloženo sto lahví vína výborného ročníku ze známých Kročských vinic. Místní clo by cenu každé z nich zdvojnásobilo. Dvanáct beden po stu lahví, na každé zisk půl stříbrného, to představovalo šedesát zlatých. Pro něj dvacet, pro každého z posádky osm. Kulgel doufal, že se tohle obchodní spojení osvědčí.

Z pruhu tmy označující zvedající se svah pobřeží zazněl šramot. Kulgel sáhl po noži, navyklým pohybem jej vytáhl zpoza šerpy, ještě v otočce, spíš instinktivně, než že by něco viděl, jím srazil čepel směřující na jeho rameno. Odskočil, palcem odsunul pojistku, úsečně mávl paží, setrvačnost pomohla čepeli vyklouznout z jejího místa ve střence, kovové krak prozradilo, že je zajištěna v otevřené pozici. Už nepřítel viděl, ke své škodě po předchozím neúspěšném útoku držel zbraň za tělem. Kulgel zaútočil sekem ze spodu šikmo vzhůru, s uspokojením cítil, jak břitvovitá čepel roztíná maso. Přesunul se víc na vnitřní stranu protivníka a sekl podruhé, téměř vodorovně. Ze zkušenosti věděl, že teď by chlapovi proti němu měly vypadnout z břicha střeva. Odvetný útok už nečekal, přesto přišel. Devastující, smrtelný.

Věc ve své lidské podobně stála na pláži, okolo ní šest těl. Tři mrtví, tři umírající. Věc se sotva držela na nohou, muži byli pohotovější, rychlejší a tvrdší, než předpokládala. Z utrpených ran všude po jejím těle vytékala zelená vazká kapalina, která se na vzduchu s tichým syčením rozkládala. Vnitřní vzory lidských těl kopírovala jen natolik, aby tělo fungovalo navenek. Vazká substance byla skutečným nositelem její životaschopnosti, její ztráta Věc přímo ohrožovala na existenci. Usilovně se proto snažila co nejrychleji opravovat zranění jedno po druhém. Po písku ozářeném měsíčním světlem k ní spěchal vzdouvající se nazelenalý koberec méně organizované části jejího těla, ze vzduchu vypadávala rosa, občasné závan větru přinesl od moře slanou pěnu. Věc zavřela další ránu, současně si uvědomila, že už se neudrží na nohou. Poklesla v kolenou a zapotácěla se. To už se jí ale fyzicky dotkly první panožky koberce, pak další a vzápětí měla k dispozici veškerou moc nashromážděnou ve stovkách kilogramů svého těla. Okamžitě se cítila lépe, zranění rázem cítila jako méně závažná. V opravách teď pokračovala s menším úsilím, část pozornosti přenesla na mrtvé a umírající. Musí přechíst jejich vzory, než zmizí v nenávratnu v chaoticky vířících částech světa.

Nejbližšího muže začal překrývat pulsující koberec. Jeden z pašeráků zůstávající při vědomí to viděl. Děs překonal bolest a ochromení z fyzického zranění, s obličejem zkřiveným hrůzou se pokusil zvednout na rukách a plazil se pryč. Na písku za ním zůstával slizký pruh jeho vlastních střev.

Před svítáním, kdy východní horizont zbledl ve světlejší pruh, už na pláži žádní mrtví neleželi, jen vlny se syčením olizovaly trup lodi na břehu. Odliv jí sebral hloubku pod kýlem a převrátil ji na bok.

Věc skončila s integrací hmoty šesti mužů do vlastního těla. Centrum jejího já teď prozrazovala boule lidské hlavy rostoucí ze silného koberce. Byla to jen hrubá napodobenina se srostlý-

mi čelistmi a šesticí očí rozmístěných po celém obvodu lebky. Také nosy se Věci úplně nepodařily, ale na tom tolik nezáleželo. V hlavě, pod ochranu kostěného pancíře masivní lebky, umístila nově vylepšenou nejorganizovanější část svého já. Oči se nezávisle rozhlížely po okolí, aby co nejdříve odhalily případné nebezpečí, ke stejnému účelu sloužily stovky krysích uší nepravidelně roztroušených po povrchu koberce. A také ještě větší množství očí na dlouhých stvolech. Jejich obraz však nebyl tak komplexní jako obraz z lidských očí. Na konkrétní podněty však reagovaly přesněji a pohotověji.

Věc by se teď nejraději plně soustředila na co nejpreciznější kopírování právě načtených vzorů, které teď uchovávala jen jako nestálé otisky v matici vlastního rozšířeného vědomí. Bez kopírování s každým okamžikem prodlevy přicházela o další a další podrobnosti. Zůstávat však na povrchu představovalo přílišné riziko. Proto maximální možnou rychlostí zamířila zpět do podzemí, do bezpečí vlhkosti a temnoty.

Příště by mohla k útoku použít magii, tak jako to proti ní udělal čaroděj, napadlo ji, když se konečně doplazila do přítomí vyústění odpadního tunelu. Zastavila se, aby zjistila, za jak dlouho vyjde nebezpečné slunce, aby to pro příště, až zase opustí podzemí, věděla přesně.

Ano, použije magii, pokud bude vědět jak, vrátila se k původní myšlence po chvíli. Pokud bude vědět jak – musí na to přijít. Touhu vnímala jako žhavou skvrnu, žár překrývající vjemy ze všech jejích ostatních smyslů. Potřebuje víc vzorů, uvědomila si. A co nejrychleji přečíst a okopírovat poslední získané. Pak se bude moci čarodějům pomstít. Vzápětí se jí zmocnila vlna nenávisti tak prudké, až řady krysích očí lemuujících její ploché tělo na chvíli pohasly a panožky dočasně ochably. Ochromující pocit postupně odezněl, opět dokázala přemýšlet a pohybovat se. Právě se dozvěděla další novou věc: Nenávidí čaroděje. Jeden z pilířů

jejího já. Pustila se do čtení, kopírování a napodobování nově získaných vzorů. Některé detaily se v matrici jejího já mezitím rozplynuly, ale to nevadilo, soustředila se na to, co zůstávalo. Bude mít dost příležitostí opatřit si další vzory. Tím si teď byla jistá.

Na útěku

Janick cítil, jak mu zrychleně bije srdce. Znovu přelétl pohledem text před sebou. Pisatel byl podle rukopisu stejný jako autor překladů příkazů velmistra, kterými si při svém studiu jazyka čarodějů pomáhal. Tentokrát však byl celý list popsán ve klanové verzi jazyka swaglish. Jako by se ho autor v průběhu času naučil dokonale používat. Poslední odstaveček shrnoval události několika předchozích stran v běžné řeči.

Starej je mrtvej, stejně jako všichni velmistři. Ostatní se chystají na další pokus. Je to blbost, všichni tady umřeme. Měli bychom odtud utéct, vymknulo se to kontrole a nikdo neví, co s tím.

Janick s dávným studentem magie souhlasil. Měl by odsud utéct, a to hned. Vše, co se odehrávalo v posledních týdnech a dnech, souhlasilo s událostmi z doby před čtyřmi stoletími, o nichž se v průběhu posledního týdne ze zápisků dozvídal.

Magická smršť dočasně paralyzující všechny lidi s nadáním, stoky zbavené krys, vlastně potkanů, opravil se, ztrácející se psi a permanentní magický neklid. Dalším krokem měli být mizející lidé. O tom Janick zatím nic nevěděl, ale podle autora zápisků už v té chvíli bylo příliš pozdě na to, *aby té srače v podzemí nakopali prdel*.

Litoval, že má k dispozici jen záznamy člověka z nejspodnějšího patra klanové hierarchii, někoho, kdo toho sám věděl jen

málo a dokázal popsat pouze to, co se dělo, bez hlubšího vysvětlení. O entitě Akroove, kterou sám nechal vypustit do podzemí Grafzatzy, o zbrani, kterou tak zřejmě spustil, nezjistil prakticky nic nového. Vlastně jen to, že sami její tvůrci si s ní nedokázali poradit, že je zabíjela, stejně jako všechno a všechny ostatní.

Musí utéct. Před pár lety by jednoduše sebral pár mincí a doufal, že se ve světě ztratí a nějak dál protluče. Dnes však nechtěl přijít o vše, co vybudoval. Dokázal přemýšlet, i když se současně děsil toho, co na něho číhalo.

Uteče, to ano, ale tak, aby to vypadalo jako promyšlený krok, jako pokračování akce, kterou tady v Grafzatze zahájil. To byla chytrá, vlastně naprosto geniální myšlenka, ocenil se. A prostředky k něčemu takovému má, stále disponoval desítkami tisíc zlatých z ohromující částky, kterou získal. Přistoupil k oknu, roztáhl závěsy. Noc ještě nebyla ani ve své polovině. Má cenu spěchat tak moc? Připomněl si, co uplynulé hodiny studoval. Věděl příliš málo a netušil, kolik času zbývá. Konec mohl být náhlý, možná okamžitý. Jak těžké bylo zabít velmistra klanu? V dávné minulosti, kdy čarodějové vládli světu? Asi hodně těžké.

V myšlenkách požádal Byvneta, aby se dostavil do jeho pracovny. Starý muž otevřel dveře vzápětí, jako by čekal za dveřmi.

„Čekal jsem za dveřmi,“ potvrdil mu. „Cítil jsem vaše obavy, pane.“

Janick stručně shrnul, co se chystá udělat.

„Vy a já, pouze?“ ujišťoval se Byvnet.

„A někdo z těch nejmladších, jako kurýr, aby mohl předávat mé rozkazy. Nebo možná dva, pokud by se nestihl včas vrátit. Pro Klinsmana zanechám písemné instrukce.“

„Rozumím, pane. Co sekretář?“

Janick přikývl. To byla rozumná otázka. Sekretář aktivně shromažďoval informace o všem možném a nebylo jasné, pro koho

pracuje. Zda pro nějakou kliku uvnitř klanu, sám pro sebe, nebo pro jejich vládce a sponzora Varatchiho.

„Sekretář tu nezůstane,“ rozhodl se Janick.

„Pojede s námi?“ zajímal se Byvnet.

„I tak by se to dalo vyjádřit,“ odpověděl suše Janick.

„Rozumím, pane.“

O tři hodiny později seděli ve třech na farmářském voze taženém dvěma ospalými hnědáky. Jeli nalahko, kromě zavazadel s pár osobními věcmi a základní výbavy na krátkou cestu vezli už jen bedny a prázdné koše, v nichž původně nakupovali jídlo pro klan. Při zběžné prohlídce budou vypadat jako trhovci, co vše prodali a vracejí se domů. Jediným důležitým zavazadlem byly peníze. Zhruba polovinu v klenotech měl Janick u sebe v torně, zlatoto schovali přímo do schránky ve voze. Už jen kvůli pokladu, který vezli, se Janick cítil jako na jehlách. Pokud by kdokoliv zjistil, jaké bohatství u sebe má, nevsadil by na svůj život ani ošoupaný měďák. Opravdu se rozhodl správně? Kdyby ho doprovázel alespoň mlčenlivý ninja. Bohužel neměl jak se s ním rychle spojit.

Nechával si své vyděšené myšlenky pro sebe, sledoval, jak mladík, jehož jméno si nestačil zapamatovat, ovládá spřežení. Byvnet vzadu na voze mlčel.

Blížil se úsvit.

„Brána bude ještě zavřená,“ poznamenal mladík.

Janick jen přikývl.

Z města se dalo dostat jen po úzké šíji spojující poloostrov s pevninou. Za bouří a obzvlášť vysokých přílivů se Grafzatza měnila v regulérní ostrov. Vjezd na cestu z obou stran kontrolovaly oddíly městské gardy a ozbrojení celníci.

„Počkáme, otevírají při východu slunce,“ poznamenal Janick.

Spíš kvůli tomu, aby mladíka uklidnil, než že považoval za nutné, aby to věděl. Stačilo, že on sám byl vyděšený k smrti,

potřeboval, aby jeho lidé správně chápali a vykonávali jeho pokyny.

„A co budeme dělat pak?“ zazněla další otázka.

„To se dozvíš včas. Budeme postupovat podle klanové procedury pro takové příležitosti.“

Mladý muž jen přikývl, v očích spokojené překvapení, najednou vypadal mnohem uvolněněji a řídil vůz lépe, bez zbytečného tahání za otěže a okřikování koní. Janick ho nechal jeho blažené iluzi. Přiblížili se k řadě povozů čekajících před zavřenou branou u výjezdu z města. Čas byl peníze, odhadoval, že někteří z trhovců a menších obchodníků ve svých vozech přespávají.

Možná to vyjde, určitě to vyjde. Ale hlavně aby už byl z Grafzaty pryč. Nebo své rozhodnutí zbytečně uspěchal? Zpanikařil? Někde v hloubi žaludku ucítil šimrání. Nebylo to v žaludku, ale někde za ním. Šimrání se změnilo v záchvat zimnice šířící se z útrob do celého těla a v konečcích prstů přerůstající v oheň. Ten pocit byl k nevydržení, kdyby ještě zesílil, Janick by se propadl do kómatu, stejně jako při magické bouři, které připisoval záchvaty všech členů klanu. Tohle bylo něco podobného. Pak nevolnost, rozostřené vnímání a pocit, pro který neměl slova, pominuly, zůstala jen bolest hlavy. Tenhle magický záchvat byl díky bohu mnohem slabší než ten předchozí. Přesto si uvědomoval, že lapá po dechu a třese se slabostí. Podíval se na mladíka. Vypadal bledý, hlavu si držel v dlaních a z úst mu kanuly sliny. Byvnet byl jen vyčerpaný, ale schopný akce. Byla to náhoda, že ho doprovázejí lidé s ještě menším talentem k ovládání moci, než měl on sám? Změny v magickém pozadí byly tím nebezpečnější, čím nadanější člověk byl, to vypožoroval na členech klanu. Zabily by skutečného, nadaného čaroděje? Možná, usoudil, pokud by se nějak nedokázal bránit. Třeba spolu se studiem šel ruku v ruce i výcvik v podobných dovednostech.

Janick zpozoroval, že už nejsou poslední v řadě vozů čekajících před branou z města, za ně se mezitím postavily další tři vozy. Byl tomu rád, lépe tak splynuli s okolím. Ozvěna magické smřsti rozptýlila jeho pochybnosti, zda se rozhodl správně. Změny v magickém pozadí musely mít spojitost s tím, co vypustil do katakomb Grafzatzy, se zbraní Akroove, kterou tady před více než čtyřmi stoletími testoval klan Maleriatů. Jeho rozhodnutí utéct, vlastně změnit místo působnosti, opravil se, bylo správné.

Koně nespokojeně zafrkali, mladík, jako by to byl povel, seskočil z kozlíku a zavěsil každému přes šíji kabelu s ovsem. Rázem byl klid.

Janick se pohodlněji usadil na lavici. Postupně získával na sebejistotě. Rozhodl se správně, bude z povzdálí sledovat, co se v Grafzatze stane, a přitom pokračovat v práci na překladech starých textů. Pak se uvidí. Zatím, podíval se na mladíka, měl k dispozici jen dvě oči a dvě uši, ale to se dalo změnit. Zrakem klouzal po okolí. Noc končila, stíny bledly, z šedi vystupovaly jednotlivé podrobnosti. Kousek před nimi seděl u kraje cesty muž. Vypadal unaveně, pohledem každou chvíli zkontroloval bránu, jako by se také nemohl dočkat, až město opustí. Janickovi někoho připomněl, ale nedokázal si vybavit koho. Raději si ho přestal prohlížet, ze zkušenosti věděl, že přílišná zvědavost přitahuje pozornost.

Vuki seděl na válci s balené deky, zbytek svého majetku měl v torně pod pravou rukou. Věděl, že čím rychleji z Grafzatzy zmizí, tím lépe. Na své předchozí plány získat kapitál do nových začátků si ani nevzpomněl. Setkání s magickým běsem v podzemí města bylo dostatečnou lekcí. Nechápal, proč zůstal na živu, vlastně si s tím lámal hlavu neustále. A věděl, že nad tím přestane přemýšlet, až uteče, až bude z tohoto města poskvrněného magickou minulostí pryč. Vzhlédl k řadě vozů čekajících, až se